

แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2554

แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

พฤษภาคม 2554

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทยญี่ปุ่น-ดินแดง พ.ศ. 2553

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2554

ญาณวุฒิ ทวีพันธ์. (2554). แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬา
ไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553. ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม:
รองศาสตราจารย์ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวลัย.

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบ และ เปรียบเทียบ แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 กลุ่มตัวอย่างเป็นสมาชิกที่ใช้บริการศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 260 คน เป็นสมาชิกชาย 130 คน และหญิง 130 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .91 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 พบว่ามีแรงจูงใจโดยรวม แรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับมากที่สุด

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก ของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ตามตัวแปร เพศ และประสบการณ์ ของสมาชิก

- 2.1 เปรียบเทียบแรงจูงใจของสมาชิกยิมนาสติกที่มีเพศต่างกัน พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิก ด้านแรงจูงใจภายใน ด้านแรงจูงใจภายนอก และแรงจูงใจโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

- 2.2 เปรียบเทียบแรงจูงใจของสมาชิกยิมนาสติกที่มีประสบการณ์ต่างกัน พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิก ด้านแรงจูงใจภายใน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ด้านแรงจูงใจภายนอก และแรงจูงใจโดยรวม ไม่แตกต่างกัน

MOTIVATION FOR PLAYING GYMNASTICS OF MEMBERS AT
SPORT CENTER THAI – JAPAN DINDEANG IN 2010

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University

May 2011

Yanawut Tawinun. (2010). *Motivation for Playing Gymnastics of Membes at Sport Center Thai – Japan Dindeang be 2553*. Master thesis, M.Ed. (Physical Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Paiboon Srichaisawat, Asst. Prof. Dr.Namchai Lewan.

The purpose of this research was to find and to compare the motivation for playing gymnastics of the members at Sport Center Thai - Japan Dindeang in 2010. The sample members were selected by purposive sampling from the members at Sport Center Thai - Japan Dindeang and consisted of 260 members (130 males and 130 females). The instrument used in this research was the questionnaire constructed by the researcher with the reliability of 0.91. The data were analyzed in terms of frequency, mean, standard deviation, and t-test.

The findings were as follows.

1. The motivation for playing gymnastics of the members at Sport Center Thai - Japan Dindeang in 2010 was at the highest level in intrinsic motivation, in extrinsic motivation, and in total motivation.

2. The comparison of the motivation for playing gymnastics of the members at Sport Center Thai – Japan Dindeang in 2010 by gender and experience of the members.

- 2.1 Motivation comparison between the male and female members, it was found that there were significantly differences at the .05 level in intrinsic motivation, in extrinsic motivation, and in total motivation.

- 2.1 Motivation comparison between different experiences of the members, it was found that there was significantly difference at the .05 level in intrinsic motivation, but there were no significantly differences in extrinsic motivation, and in total motivation.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553
ของ
ญาณวุฒิ ทวินันท์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนากุล)
วันที่ เดือน พ.ศ. 2554

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ไพฑูรย์ ศรีชัยสวัสดิ์)

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวลัย)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ไพฑูรย์ ศรีชัยสวัสดิ์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวลัย)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์สุนทร แม้นสงวน)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ดี ด้วยความอนุเคราะห์และช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก
รองศาสตราจารย์ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ ประธานคณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวลีย์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์
รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์ ประธานสอบปากเปล่า รองศาสตราจารย์สุนทร แม้นสงวน
กรรมการสอบปากเปล่าเพิ่มเติม ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ ปรับปรุง และแก้ไข ข้อบกพร่อง
ต่าง ๆ จนผู้วิจัยสามารถดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบ
ขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์, อาจารย์ธิตติพงษ์ สุขดี
รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์, อาจารย์ฉาณประจักษ์ เมฆอาภา, อาจารย์วันิชา ศรีตะปัญญะ
ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ได้สละเวลาเพื่อตรวจเครื่องมือการวิจัยซึ่งได้ชี้แนะแนวทางในการสร้าง
เครื่องมือให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี และอาจารย์ทุกท่านที่ได้ถ่ายทอดวิชาความรู้ ด้วยความเมตตากรุณา
อบรมสั่งสอนและช่วยเหลือในการศึกษาด้วยดีเสมอมา ตลอดจนผู้ที่ให้ความร่วมมือ ในการเก็บ
รวบรวมข้อมูล และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกคน ขอขอบคุณ

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณพ่อแม่เี่ยม ทวีนันท์ คุณแม่วงศ์เดือน ทวีนันท์ที่ได้ให้กำเนิด
และให้โอกาสทางการศึกษามาโดยตลอด อบรมสั่งสอน ปลูกฝังให้เป็นคนดีมีคุณธรรม ผู้วิจัยขอมอบ
คุณค่าคุณประโยชน์และคุณงามความดีทั้งมวลที่เกิดจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แด่ผู้มีพระคุณทุกท่าน

ญาณวุฒิ ทวีนันท์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
ความสำคัญของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	3
การกำหนดประชากร และการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	3
ตัวแปรที่ศึกษา	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย	4
สมมุติฐานในการวิจัย	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
ความหมายของแรงจูงใจ	5
ความสำคัญของแรงจูงใจ	6
ประโยชน์ของแรงจูงใจ	7
ทฤษฎีแรงจูงใจ	8
ประเภทของแรงจูงใจ	10
แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา	12
ความรู้ทั่วไปของกีฬายิมนาสติก	13
ประวัติความเป็นมาของกีฬายิมนาสติก	13
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	19
งานวิจัยในต่างประเทศ	19
งานวิจัยในประเทศ	23
3 วิธีดำเนินการวิจัย	
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	32
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	32
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ	33

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	
การเก็บรวบรวมข้อมูล	34
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	34
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	35
การวิเคราะห์ข้อมูล	35
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	36
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
บทย่อ	50
สรุปผลการวิจัย	51
อภิปรายผล	53
ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย	56
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	56
บรรณานุกรม	57
ภาคผนวก	62
ภาคผนวก ก	63
ภาคผนวก ข	67
ภาคผนวก ค	69
ประวัติย่อผู้วิจัย	71

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	36
2 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก ของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ทางด้านแรงจูงใจภายใน...	37
3 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก ของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ทางด้านแรงจูงใจภายนอก.	38
4 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก ของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ทางด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามเพศ.....	39
5 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก ของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ทางด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามเพศ.....	41
6 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแรงจูงใจ ในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ระหว่างเพศชายและเพศหญิง.....	43
7 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก ของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ทางด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประสบการณ์การเล่นกีฬายิมนาสติก.....	44
8 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก ของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ทางด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประสบการณ์การเล่นกีฬายิมนาสติก.....	46
9 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬา ยิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 จำแนกตามประสบการณ์การเล่น.....	48

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันประเทศไทยให้ความสำคัญกับการกีฬาเพิ่มขึ้น โดยมีหน่วยงานของภาครัฐได้มีเป้าหมายในการก่อตั้งศูนย์กีฬาที่มีมาตรฐานเพื่อให้ประชาชนหรือบุคคลทั่วไปที่ต้องการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ โดยมุ่งเน้นให้บุคคลได้เข้าร่วมกิจกรรมการออกกำลังกายเพื่อพัฒนาการได้ครบถ้วน ทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา รวมถึงการวางรากฐานการเล่นกีฬาที่ถูกต้องให้แก่เยาวชนในภาคหน้าพร้อมที่จะยกระดับความสามารถของตนเพื่อเป็นนักกีฬาระดับทีมชาติ และสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศ สอดคล้องกับภาคภูมิ รัตนโรจนกุล (2537: 1) ที่กล่าวว่า การออกกำลังกาย และการเล่นกีฬา ยังเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้า โดยถือว่าประชากรเป็นทรัพยากรที่มีค่า มากกว่าทรัพยากรใด ๆ ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ

ในการศึกษาแรงจูงใจเป็นการศึกษา เรื่องของการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ และแหล่งที่มาของแรงจูงใจมาจาก 2 แหล่ง จากองค์ประกอบสติปัญญา และองค์ประกอบด้านสังคม ด้านสุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2539: 25) กล่าวว่า มนุษย์ทุกคนเมื่อต้องการจะกระทำกิจกรรมใด ๆ ให้เกิดความสำเร็จจำเป็นต้องมีแรงจูงใจ การที่นักกีฬาตั้งใจฝึกซ้อม หรือพยายามเล่นอย่างเต็มความสามารถขณะแข่งขันต้องมีแรงจูงใจเป็นสาเหตุสำคัญ แรงจูงใจเป็นปัจจัยที่สำคัญในการกระตุ้นให้นักกีฬาตื่นตัวในขณะที่ฝึกซ้อมและแข่งขัน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งซึ่งทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขัน

สำหรับการเล่นกีฬายิมนาสติก นักกีฬาต้องมีความแข็งแรง อดทน และคล่องแคล่วว่องไวของร่างกายเป็นพื้นฐานสำคัญ และเพื่อให้ได้ประสิทธิภาพสูงสุดในการเล่นกีฬายิมนาสติกจึงจำเป็นต้องใช้ความพยายามในการฝึกซ้อม อย่างหนักและยาวนานเพื่อให้มีความแข็งแรงของร่างกายอย่างเต็มที่ ความขยัน ความมุ่งมั่น ความตั้งใจ และการเอาจริงเอาจัง ในการฝึกซ้อมจึงเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมความสามารถของนักกีฬาให้สูงขึ้น ผู้ที่ตัดสินใจเล่นกีฬายิมนาสติกต้องมีแรงจูงใจมีความต้องการหรือความรักในกีฬาอย่างมาก จึงจะประสบผลสำเร็จได้ตามมุ่งหวัง ซึ่งสอดคล้องกับเทเวศร์ พิริยะพฤษณ์ (2529: 10) ที่กล่าวว่าองค์ประกอบที่จะทำให้นักกีฬาคอนโคคนหนึ่งเล่นกีฬาได้ดีแต่ละประเภทต้องใช้ความอดทน บางประเภทต้องใช้ความแข็งแรง โดยส่วนรวมแล้วผู้ที่ได้รับความสำเร็จในการเล่นกีฬาต้องมีแรงจูงใจ ความตั้งใจในการเอาจริงเอาจังในการฝึกซ้อม

ปัจจุบันกีฬายิมนาสติกเป็นที่นิยมมากในต่างประเทศ แต่กีฬายิมนาสติกกลับได้รับความนิยมน้อยในประเทศไทย ทั้งที่เป็นกีฬาที่แสดงถึงความแข็งแรงสมบูรณ์ในด้านต่าง ๆ ของร่างกาย นอกจากนั้นยังเป็นกีฬาที่จัดให้มีการแข่งขันในกีฬาโอลิมปิกเกมส์ กีฬาเอเชียนเกมส์ กีฬาซีเกมส์

ชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย กีฬาแห่งชาติ กีฬาเยาวชนแห่งชาติ กีฬานักเรียนนักศึกษา ยิ่งกว่านั้น กีฬายิมนาสติกยังได้บรรจุไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนในสถานศึกษาต่าง ๆ เช่น สถาบันพลศึกษา โรงเรียนกีฬา เป็นต้น

เนื่องจากกีฬายิมนาสติกในประเทศไทย ยังมีผู้ให้ความสนใจน้อยเพราะกีฬายิมนาสติก เป็นกีฬาที่มีความยากในการเล่นค่อนข้างมาก และมีความอันตราย ซึ่งในประเทศไทย ผู้ที่มีความรู้ความสามารถ หรือเชี่ยวชาญในด้านการสอนกีฬายิมนาสติก ยังมีอยู่น้อย และอีกปัจจัยที่ส่งผลให้มีผู้เล่นกีฬายิมนาสติกน้อย เนื่องจาก การสนับสนุน ด้านวัสดุอุปกรณ์ สถานที่ งบประมาณต่าง ๆ อย่างไม่ทั่วถึง จากที่ผู้วิจัยได้สำรวจโดยการสอบถาม จากสมาชิกหรือบุคคลที่สนใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก ซึ่งศูนย์กีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดงได้มีผู้ให้ความสนใจเป็นจำนวนมากเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนผู้ที่เล่นกีฬายิมนาสติกในประเทศไทย คือปัจจุบันในกิจกรรมหลาย ๆ กิจกรรม จะต้องใช้พื้นฐานยิมนาสติกเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรม อาทิ เช่น Breakdance Cheerleading Free running Stuntman เป็นต้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 เพื่อแสวงหาข้อค้นพบว่าแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก เป็นองค์ประกอบหรือเป็นแนวทางในการจูงใจให้ผู้ที่มีความสนใจ และเลือกเล่นกีฬายิมนาสติก ซึ่งครู ผู้ฝึกสอน และผู้เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการจูงใจให้ผู้ที่มีความสนใจ มีความพร้อมและมีความเหมาะสม เลือกเล่นกีฬายิมนาสติกให้มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานของผู้ฝึกสอน หรือ ผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการบริหาร และพัฒนาการกีฬายิมนาสติกสามารถไปใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่วงการยิมนาสติก

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกชาย และหญิง และสมาชิกกีฬายิมนาสติกที่มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬายิมนาสติกต่างกันของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบถึงแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก ของสมาชิกที่ฝึกซ้อมกีฬายิมนาสติกในศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ทั้งชาย และหญิงเพื่อเป็นแนวทางให้กับนักกีฬา ผู้ฝึกสอนและผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้นำไปเป็นข้อมูลเพื่อวางแผนส่งเสริม และพัฒนากีฬายิมนาสติกต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นสมาชิกกีฬาيمانาสติก จำนวน 644 คน เป็นสมาชิกชาย 414 คน สมาชิกหญิง 230 คน ซึ่งเป็นสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างสมาชิกทั้งหมด 260 คน เป็นสมาชิกชาย จำนวน 130 คน สมาชิกหญิง จำนวน 130 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง

(Purposive Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - 1.1 เพศ จำแนกเป็น
 - 1.1.1 สมาชิกเพศชาย
 - 1.1.2 สมาชิกเพศหญิง
 - 1.2 ประสบการณ์ จำแนกเป็น
 - 1.2.1 ต่ำกว่า 5 ปี
 - 1.2.2 ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.1 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)
 - 2.2 แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

นิยามศัพท์เฉพาะ

แรงจูงใจ หมายถึง พลังผลักดันให้คนมีพฤติกรรม และยังกำหนดทิศทางและเป้าหมายของพฤติกรรมนั้นด้วย คนที่มีแรงจูงใจสูง จะใช้ความพยายามในการกระทำไปสู่เป้าหมายโดยไม่ลดละ แต่คนที่มีแรงจูงใจต่ำ จะไม่แสดงพฤติกรรม หรือล้มเลิกการกระทำ ก่อนบรรลุเป้าหมาย

แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่มีความต้องการ และอยากแสดงพฤติกรรมบางอย่าง ด้วยเหตุผลความชอบของตัวเอง บุคคลที่ได้รับแรงจูงใจภายใน จะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยความพอใจและยินดีในงานของตนเอง

แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของคนที่ได้รับแรงกระตุ้นจากภายนอก ทำให้มีจุดหมายปลายทาง หรือเป้าหมาย ซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมของคน ๆ นั้น

แรงจูงใจของนักกีฬา หมายถึง พฤติกรรมที่นักกีฬาแสดงออกมาเมื่อมีสิ่งมากระตุ้น เช่น ความต้องการความยอมรับจากผู้อื่น ความต้องการมาซึ่งรางวัลต่าง ๆ เป็นต้น

ศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง หมายถึง ศูนย์ฝึกกีฬายิมนาสติกเขตดินแดง
ซึ่งตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร

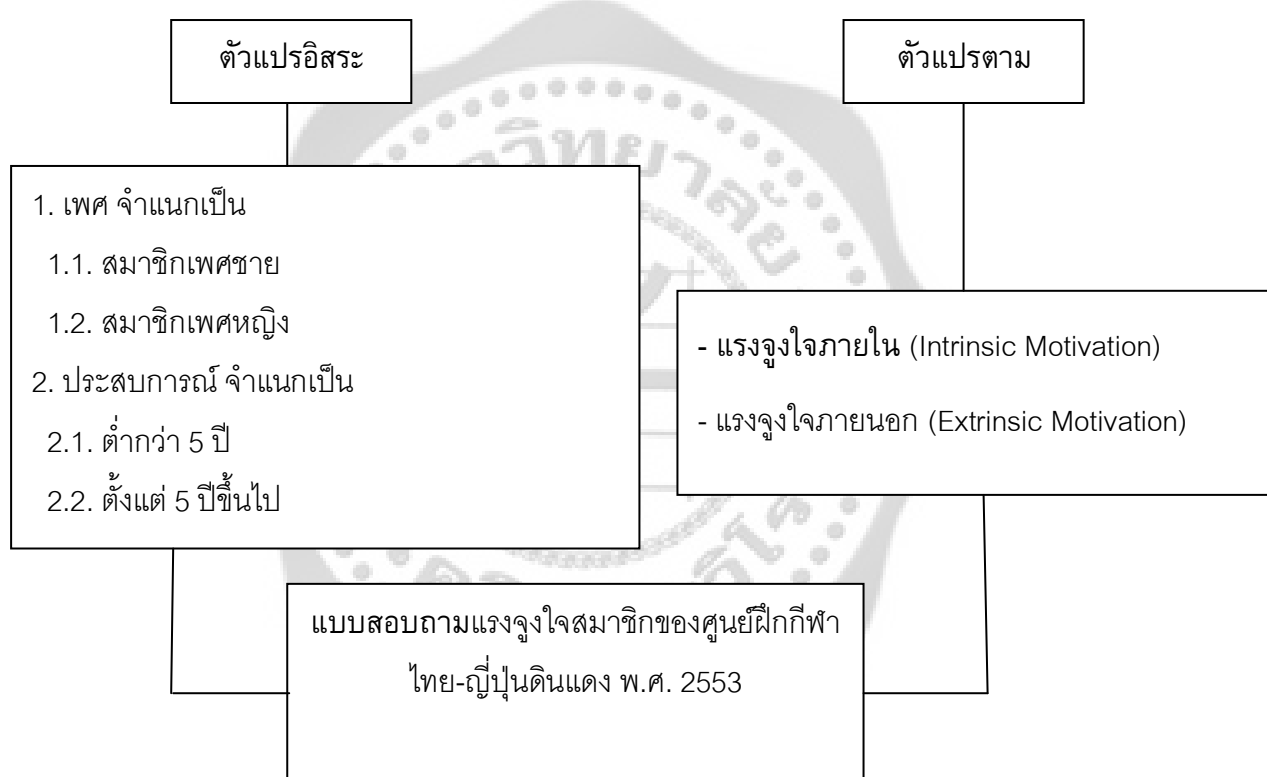
สมาชิก หมายถึง บุคคลที่เป็นสมาชิกที่ฝึกซ้อมกีฬายิมนาสติกอยู่ในศูนย์ฝึก
กีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553

ประสบการณ์ หมายถึง อายุในการเล่นกีฬายิมนาสติก แบ่งไว้ดังนี้

ต่ำกว่า 5 ปี

ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

1. แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกต่างกัน
2. แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ที่มีประสบการณ์ต่างกันมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และนำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศ และต่างประเทศ

- 1.1 ความหมายของแรงจูงใจ
- 1.2 ความสำคัญของแรงจูงใจ
- 1.3 ประโยชน์ของแรงจูงใจ
- 1.4 ทฤษฎีแรงจูงใจ
- 1.5 ประเภทของแรงจูงใจ
- 1.6 แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา
- 1.7 แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา
- 1.8 ความรู้ทั่วไปของกีฬายิมนาสติก

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
- 2.2 งานวิจัยในประเทศ

ความหมายของแรงจูงใจ

มีผู้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้หลายท่านดังนี้

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542: 138) การจูงใจเป็นกระบวนการที่อินทรีย์ถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าให้มีพฤติกรรมมุ่งไปสู่จุดหมายปลายทาง ถ้ามีแรงจูงใจมากพฤติกรรมจะมีมาก ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์จึงเกิดจากแรงจูงใจเป็นสำคัญ

สืบสาย บุญวีรบุตร (2546: 52-53) กล่าวว่า แรงจูงใจ คือสิ่งที่กำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจที่จะกระทำ หรือประพฤติ (Direction and Intensity) ในการเลือกและการคงไว้ของพฤติกรรมมนุษย์ แรงจูงใจเป็นตัวกำกับพฤติกรรมของมนุษย์ที่จะให้ถอยหนี หรือเผชิญหน้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ และความตั้งใจที่จะประพฤติ หรือพยายามที่จะบรรลุตามเป้าประสงค์ ดังนั้นแรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจ ความพยายามที่จะกระทำมีความมุ่งมั่นที่จะกระทำหรือปฏิบัติในการกีฬา แรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อคุณภาพและความสามารถในการเล่นและแข่งขันกีฬา

เดิมศักดิ์ คทวนิช (2546: 149) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง กระบวนการของการใช้ปัจจัยทั้งหลายที่จะทำให้บุคคลเกิดความต้องการเพื่อสร้างแรงขับและแรงจูงใจไปกระตุ้นร่างกายให้แสดง

พฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายที่ได้วางไว้ โดยปัจจัยดังกล่าวอาจเป็นสิ่งที่เร้าภายนอกกับสิ่งที่เร้าภายใน หรือทั้งสองประการก็ได้

ลักขณา สรวิวัฒน์ (2549: 74) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง พฤติกรรมที่ถูกกระตุ้นโดยแรงขับของแต่ละบุคคลเพื่อสู่จุดหมายปลายทางอย่างใดอย่างหนึ่ง และร่างกายอาจจะสมประสงค์ในความปรารถนาอันเกิดจากแรงขับนั้น ๆ ได้

จากที่กล่าวมาทั้งหมดโดยสรุปแรงจูงใจ หมายถึง สิ่งเร้า ที่กระตุ้นทำให้บุคคลเกิดความพยายาม และมีความต้องการในการประสบความสำเร็จในจุดหมาย แรงจูงใจอาจเกิดจากตัวเอง หรือเกิดจากบุคคลอื่นกระตุ้นโดยการใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

ความสำคัญของแรงจูงใจ

การจูงใจไม่ใช่ตัวพฤติกรรม หรือเหตุการณ์ที่สามารถมองเห็นได้โดยตรงแต่เป็นนามธรรมอย่างหนึ่งที่ช่วยอธิบายขั้นตอนการเกิดพฤติกรรมให้ชัดเจนยิ่งขึ้น การจูงใจมีลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ คือ (พนมไพร ไชยวงศ์. 2542: 138-139)

1. ให้พลังกระตุ้นต่อการแสดงพฤติกรรม หรือความเข้มของกำลังตอบสนองที่จะแสดงพฤติกรรม เมื่อกระหายน้ำมาก เราจะเดินอย่างรวดเร็ว หรือวิ่งเพื่อเสาะแสวงหาน้ำแก้ความกระหาย แต่ถ้าเราไม่กระหาย หรือกระหายเพียงเล็กน้อยเราอาจจะเดินช้า ๆ พุดคุยกับเพื่อนอย่างไม่รีบร้อน เป็นต้น

2. กำหนดทิศทางและเป้าหมายของพฤติกรรม เช่น เมื่อหิวก็จะมีพฤติกรรมที่มุ่งไปสู่การแสวงหาอาหาร เช่น เดินไปร้านข้าวแกง ผักเพื่อนไปซื้อ หรือว่าจะเลือกทำอย่างไรดี เพราะมีทางเลือกหลายทางเพื่อให้ได้อาหารมาบำบัดความหิว การได้รับประทานอาหารจึงเป็นจุดหมายปลายทาง หรือทิศทางของพฤติกรรม

3. กำหนดระดับความพยายาม หรือความมุ่งมั่นไม่ลดละของพฤติกรรมนั้น คือ จะใช้ความอดทน หรือมานะพยายามในการกระทำพฤติกรรมนั้นได้นานเพียงใด เช่น เมื่อเราหิวเราจะเข้าครัว ค้นหาของรับประทาน ถ้าในครัวไม่มีอะไรรับประทานได้ ก็จะออกไปนอกบ้านเพื่อซื้อของรับประทาน ถ้าร้านแรกไปถึงปิดร้าน แต่ความหิวยังสูงอยู่ ก็จะไปหาร้านอื่น ๆ ต่อไปอีก อาจจะ เป็นร้านที่ 5 หรือ 6 จนกว่าจะได้อาหารรับประทาน นั่นคือ ระดับความพยายาม หรือความมุ่งมั่นไม่ลดละที่จะแสดงพฤติกรรมก็สูงตามไปด้วย

ดังนั้น เมื่อกล่าวถึงพฤติกรรมแรงจูงใจ จะต้องมีลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ คือ ให้พลังแก่พฤติกรรม มีทิศทาง และมุ่งมั่นพยายามไม่ลดละ พฤติกรรมจูงใจจึงเป็นพฤติกรรมที่มีเป้าหมาย

ประโยชน์ของแรงจูงใจ

มูกตา ศรียงค์ (2540: 225) ได้กล่าวไว้ว่า การที่จะเข้าใจพฤติกรรมของบุคคลจึงต้องทำความเข้าใจกับแรงจูงใจของคนนั้น ๆ ว่าบุคคลนี้มีแรงจูงใจอยู่ในประเภทใด ระดับใด ดังนั้นการทำความเข้าใจกับกระบวนการจูงใจ แนวคิด และทฤษฎีของแรงจูงใจจะช่วยให้บุคคลได้รับประโยชน์ในด้านต่าง ๆ คือ

1. เข้าใจในพฤติกรรมของตนเองจะเป็นประโยชน์ในการควบคุมตนให้สามารถเลือกพฤติกรรมให้เหมาะสม และบังคับมิให้ตนเองแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมออกมาได้
2. เข้าใจในพฤติกรรมของผู้อื่นซึ่งจะช่วยให้ควบคุมพฤติกรรมของบุคคลอื่นได้
3. เข้าใจในพฤติกรรมของกลุ่มสังคม เพื่อสร้างสถานการณ์ จูงใจให้กลุ่มบุคคลมีพฤติกรรมไปในแนวทางที่ถูกต้อง

ดังนั้นควรศึกษาทฤษฎีแรงจูงใจ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเนื่องจากพฤติกรรมของมนุษย์มีผลมาจากแรงจูงใจ และเพื่อให้เข้าใจพฤติกรรมของมนุษย์มากยิ่งขึ้น

พลัง (Energy) เป็นแรงขับเคลื่อนที่สำคัญต่อการกระทำ หรือ พฤติกรรมของมนุษย์ ในการทำงานใด ๆ ถ้าบุคคลมี แรงจูงใจ ในการทำงานสูง ย่อมทำให้ขยันขันแข็ง กระตือรือร้น กระทำให้สำเร็จ ซึ่งตรงกันข้ามกับ บุคคลที่ทำงานประเภท “เช้าขาม เย็นขาม” ที่ทำงานเพียงเพื่อให้ผ่านไปวัน ๆ

ความพยายาม (Persistence) ทำให้บุคคลมีความมานะ อดทน บากบั่น คิดหาวิธีการนำความรู้ความสามารถ และ ประสบการณ์ของตน มาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่องานให้มากที่สุด ไม่ท้อถอยหรือละความพยายามง่าย ๆ แม้งาน จะมีอุปสรรคขัดขวาง และเมื่องานได้รับผลสำเร็จ ด้วยดีก็มักคิดหาวิธีการปรับปรุงพัฒนาให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ

การเปลี่ยนแปลง (Variability) รูปแบบการทำงานหรือวิธีทำงานในบางครั้ง ก่อให้เกิดการค้นพบช่องทางดำเนินงานที่ดีกว่า หรือประสบผลสำเร็จมากกว่า นักจิตวิทยาบางคนเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลง เป็นเครื่องหมายของความเจริญก้าวหน้าของบุคคล แสดงให้เห็นว่า บุคคลกำลังแสวงหาการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ให้ชีวิต บุคคลที่มีแรงจูงใจในการทำงานสูง เมื่อดิ้นรนเพื่อจะบรรลุวัตถุประสงค์ใดๆ หากไม่สำเร็จก็มักพยายามค้นหาสิ่งผิดพลาด และพยายามแก้ไขให้ดีขึ้นในทุกวิถีทาง ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการทำงาน จนในที่สุดทำให้ค้นพบแนวทางที่เหมาะสม ซึ่งอาจจะต่างไปจากแนวเดิม

4. บุคคลที่มีแรงจูงใจในการทำงาน จะเป็นบุคคลที่มุ่งมั่นทำงานให้เกิดความเจริญก้าวหน้าและการมุ่งมั่นทำงานที่ตนรับผิดชอบ ให้เจริญก้าวหน้า จัดว่าบุคคลผู้นั้นมี จรรยาบรรณในการทำงาน (Work Ethics) ผู้มีจรรยาบรรณในการทำงาน จะเป็นบุคคล ที่มีความรับผิดชอบ มั่นคงในหน้าที่ มีวินัยในการทำงาน ซึ่งลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความสมบูรณ์ ผู้มีลักษณะ ดังกล่าวนี้นี้ มักไม่มีเวลาเหลือพอ ที่คิดจะทำสิ่งที่ไม่ดี

ทฤษฎีแรงจูงใจ

แนวความคิดของการจูงใจมีได้หลายแง่หลายมุม ดังนั้นจึงมีทฤษฎีต่างๆ ที่พยายามอธิบายสภาวะของอินทรีย์เหล่านี้ หลาย ๆ ทฤษฎี ดังนี้

ทฤษฎีเกี่ยวกับดุลยภาพและแรงขับ (Homeostasis and Drive Theory) พื้นฐานเกี่ยวกับมโนภาพของแรงขับ คือ หลักการของดุลยภาพ (Homeostasis) ซึ่งหมายถึง ความโน้มเอียงของร่างกาย ที่จะทำให้สิ่งแวดล้อมภายในคงที่อยู่เสมอ ตัวอย่าง คนที่มีสุขภาพดีย่อมสามารถ ทำให้อุณหภูมิในร่างกายคงที่อยู่ได้ในระดับปกติไม่ว่าจะอยู่ในอากาศร้อนหรือหนาว ความหิว และความกระหาย แสดงให้เห็นถึงกลไกเกี่ยวกับ ดุลยภาพเช่นกัน เพราะว่าแรงขับดังกล่าว จะไปกระตุ้นพฤติกรรม เพื่อก่อให้เกิดความสมดุลของส่วนประกอบหรือสารบางอย่างในเลือด ดังนั้นเมื่อเรามองในทัศนะของดุลยภาพ ความต้องการเป็นความไม่สมดุลทางสรีรวิทยา อย่างหนึ่งอย่างใด หรือเป็นการเบี่ยงเบนจากสภาวะที่เหมาะสม และการเปลี่ยนแปลงทางสรีรวิทยาที่เกิดขึ้นมาก็คือแรงขับ เมื่อความไม่สมดุลทางสรีรวิทยา คืบสู่ภาวะปกติ แรงขับจะลดลงและการกระทำที่ถูกกระตุ้นด้วยแรงจูงใจก็จะหยุดลงด้วย

นักจิตวิทยาเชื่อว่า หลักการของสมดุลยภาพมิได้เป็นเรื่องของสรีรวิทยาเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับจิตใจด้วย กล่าวคือความไม่สมดุลทางสรีรวิทยา หรือ ทางจิตใจ (Physiological or Psychological Imbalance) มีส่วนจูงใจพฤติกรรม เพื่อทำให้ภาวะสมดุลกลับคืนมาเช่นเดิม

เมื่อทฤษฎีของสัญชาตญาณซึ่งได้กล่าวต่อไปนั้นได้รับความนิยมลดลง ได้มีผู้เสนอแนวความคิดของแรงขับขึ้นมาแทน แรงขับ (Drive) เป็นสภาพที่ถูกยั่วยุอันเกิดจากความต้องการ (Need) ทางร่างกายหรือเนื้อเยื่อบางอย่าง เช่น ความต้องการอาหาร น้ำ ออกซิเจน หรือการหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด สภาพที่ถูกยั่วยุเช่นนี้จะจูงใจอินทรีย์ให้เริ่มต้นแสดงพฤติกรรม เพื่อตอบสนองความต้องการที่เกิดขึ้น เช่น การขาดอาหารก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางเคมีบางอย่างในเลือด แสดงให้เห็นถึงความต้องการสำหรับอาหาร ซึ่งต่อมามีผลทำให้เกิดแรงขับ อันเป็นสภาพของความยั่วยุหรือความตึงเครียด อินทรีย์จะพยายามแสวงหาอาหารเพื่อลดแรงขับนี้ และเป็นการตอบสนองความต้องการไปในตัวด้วย บางครั้งความต้องการและแรงขับอาจถูกใช้แทนกันได้ แต่ความต้องการมักจะหมายถึง สภาพสรีรวิทยาของการที่เนื้อเยื่อขาดสิ่งที่จำเป็นบางอย่าง ส่วนแรงขับหมายถึงผลที่เกิดขึ้นตามทางสรีรวิทยาของความต้องการ ความต้องการและแรงขับเคียงคู่กัน แต่ไม่เหมือนกัน

ทฤษฎีเกี่ยวกับเหตุการณ์กระตุ้นใจ (Incentive Theory) ในระยะต่อมาคือราว ค.ศ. 1950 นักจิตวิทยาหลายท่านเริ่มไม่พอใจทฤษฎีเกี่ยวกับการลดลงของแรงขับ (Drive-Reduction Theory) ในการอธิบายการจูงใจของพฤติกรรมทุกอย่าง จะเห็นได้ชัดว่าสิ่งเร้าจากภายนอกเป็นตัวกระตุ้นของพฤติกรรมได้ อินทรีย์ไม่เพียงแต่ถูกผลักดันให้เกิดกิจกรรมต่าง ๆ โดยแรงขับภายในเท่านั้น เหตุกระตุ้นใจหรือเครื่องชวนใจ (Incentives) บางอย่างก็มี ความสำคัญในการยั่วยุพฤติกรรม อาจมองการจูงใจได้ในฐานะเป็นการกระทำระหว่างกัน (Interaction) ของวัตถุที่เป็นสิ่งเร้าในสิ่งแวดล้อมกับ

สภาพทางสรีรวิทยาของอินทรีย์อย่างหนึ่งโดยเฉพาะ ผู้ที่ไม่รู้สึกหิวอาจถูกกระตุ้น ให้เกิดความหิวได้ เมื่อเห็นอาหารที่อร่อยในร้านอาหาร

ในกรณีเครื่องชวนใจคืออาหารที่อร่อย สามารถกระตุ้นความหิวรวมทั้งทำความเข้าใจเช่นนี้ ลดลง สุนัขที่กินอาหารจนอิ่ม อาจกินอีกเมื่อเห็นสุนัขอีกตัวกำลังกินอยู่ กิจกรรมที่เกิดขึ้นมิได้เป็น เรื่องของแรงขับภายใน แต่เป็นเหตุการณ์ภายนอก พนักงาน พอได้ยินเสียงกริ่งโทรศัพท์ที่รบกวน ขื่นพูด ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าพฤติกรรมที่มีการจูงใจ อาจเกิดขึ้นภายใต้การควบคุมของสิ่งเร้า

ทฤษฎีเกี่ยวกับสัญชาตญาณ (Instinct Theory) สัญชาตญาณ คือ แรงทางชีวภาพที่มี มาแต่กำเนิด และเป็นตัวผลักดันให้อินทรีย์แสดงพฤติกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดออกมา ทางพฤติกรรมของสัตว์ ส่วนใหญ่ เชื่อว่าเป็นเรื่องของสัญชาตญาณ เพราะสัตว์ไม่มีวิญญาณ สติปัญญาหรือเหตุผลเช่นมนุษย์ William McDougall กล่าวว่า ความคิด และพฤติกรรมทั้งหมดของ มนุษย์เป็นผลของสัญชาตญาณ ในหนังสือ Social Psychology ตีพิมพ์ ในปี ค.ศ. 1908 ได้จำแนกสัญชาตญาณ ดังนี้

- การหลีกหนี (Flight)
- การขับไล่ (Repulsion)
- ความอยากรู้ (Curiosity)
- ความอยากต่อสู้ (Pugnacity)
- การตำหนิตนเอง (Self-Abasement)
- การเสนอตนเอง (Self-Assertion)
- การสืบพันธุ์ (Reproduction)
- การรวมกลุ่ม (Gregariousness)
- การแสวงหา (Acquisition)
- การก่อสร้าง (Construction)

ทฤษฎีเกี่ยวกับจิตไร้สำนึก (Theory Unconscious Motivation) ฟรอยด์มีความเชื่อว่า พฤติกรรมของมนุษย์ถูกกำหนดโดยพลังพื้นฐานสองอย่างคือสัญชาตญาณแห่งชีวิต (life instincts) ซึ่งแสดงออกมา เป็นพฤติกรรมทางเพศ และสัญชาตญาณแห่งความตาย (Death instincts) ซึ่ง ผลักดันให้เกิดเป็นพฤติกรรมก้าวร้าว สัญชาตญาณทั้งสองอย่างนี้เป็นแรงจูงใจที่ทรงพลังอย่างยิ่ง และอยู่ภายในจิตไร้สำนึก บ่อยครั้งคนเรามักจะไม่ว่าอะไรคือแรงจูงใจ หรือเป้าประสงค์ที่แท้จริง เขาอาจให้เหตุผลที่ดีบางอย่างสำหรับพฤติกรรมของเขา แต่เหตุผลเหล่านั้นมักไม่ถูกต้องตามความเป็นจริงอยู่เสมอ

ทฤษฎีเกี่ยวกับการรู้ (Cognitive Theory) การรู้ (Cognition) มาจากภาษาละติน แปลว่า การรู้จัก (Knowing) ทฤษฎีเน้นเกี่ยวกับความเข้าใจหรือการคาดคะเนเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยอาศัย การกำหนดรู้ (Perception) มาก่อน อาจรวมทั้งการคิดค้นและการตัดสินใจ เช่น ในกรณีที่ต้องมีการ เลือกสิ่งของที่มีคุณค่าใกล้เคียงกัน การกระตุ้นหรือพฤติกรรมที่กำลังดำเนินไปสู่เป้าประสงค์

(Goal Seeking Behavior) เกิดจากความรู้ที่เคยพบมาเป็นตัวกำหนด นอกจากนั้นยังต้องอาศัย เหตุการณ์ในอดีต สิ่งแวดล้อมในปัจจุบัน และความคาดหวังในอนาคต

ทฤษฎีเกี่ยวกับจิตวิญญาณ (Spiritual Theory) เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับกฎแห่งกรรม ในพุทธศาสนา จาลอง ดิษยวณิช (2545) ได้อธิบายความหมายของคำว่าจิตวิญญาณ ไว้ดังนี้ "จิตวิญญาณ หมายถึง ภาวจิต (The Life Continuum) ในพุทธศาสนา หรือจิตไร้สำนึก (The Unconscious) ในจิตวิเคราะห์ "จิตวิญญาณ" ซึ่งเป็นส่วนลึกภายในจิตใจของมนุษย์มีแรงจูงใจ ที่ทรงพลังอย่างหนึ่งคือ "กรรม" กรรมเป็นการกระทำของคน ไม่ว่าจะเป็นทางใจ ทางวาจา หรือทางกาย ถ้ากระทำความดีก็จะส่งผลไปในทางที่ดี ถ้ากระทำความชั่วก็จะส่งผลไปในทางที่ไม่ดี ทำกรรมเช่นใด ย่อมได้ผลเช่นนั้น สมดังคำกล่าวที่ว่า "ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว" พลังกรรมและผลของ กรรมถือว่า เป็นแรงจูงใจ ที่สำคัญอย่างหนึ่ง ในชีวิตประจำวัน และถูกเก็บสะสมไว้ในจิตไร้สำนึก ความสุขจะเกิดขึ้นได้เพราะผลของการทำความดี แต่ในทางตรงกันข้ามความทุกข์จะเกิดขึ้น เนื่องจากผลของการทำความชั่วที่ไม่ดี

ประเภทของแรงจูงใจ

นักจิตวิทยาได้แบ่งลักษณะของแรงจูงใจออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ดังนี้

กลุ่มที่ 1 แรงจูงใจฉับพลัน (Aroused Motive) คือแรงจูงใจที่กระตุ้นให้มนุษย์แสดง พฤติกรรมออกมาทันทีทันใด แรงจูงใจสะสม (Motivational Disposition หรือ Latent Motive) คือ แรงจูงใจที่มีอยู่แต่ไม่ได้แสดงออกทันที จะค่อย ๆ เก็บสะสมไว้รอการแสดงออกในเวลา ใดเวลาหนึ่ง

กลุ่มที่ 2 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motive) คือแรงจูงใจที่ได้รับอิทธิพลมาจากสิ่งเร้า ภายในตัวของบุคคลผู้นั้น

กลุ่มที่ 3 แรงจูงใจปฐมภูมิ (Primary Motivation) คือแรงจูงใจอันเนื่องมาจากความต้องการที่เห็นพื้นฐานทางร่างกาย เช่น ความหิว กระหาย แรงจูงใจทุติยภูมิ

(Secondary Motivation) คือแรงจูงใจที่เป็นผลต่อเนื่องมาจากแรงจูงใจขั้นปฐมภูมิ

แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) คือแรงจูงใจที่ได้รับอิทธิพลมาจากสิ่งเร้า ภายนอก

แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่มาจากภายในตัวบุคคล และเป็นแรงขับที่ทำให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมโดยไม่หวังรางวัล หรือแรงเสริมภายนอก

ความมีประสิทธิภาพ (Competence) ไวท์ ได้อธิบายว่าความมีประสิทธิภาพเป็นแรงจูงใจ ภายใน ซึ่งหมายถึงความต้องการที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไวท์ถือว่า มนุษย์เราต้องการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมมาตั้งแต่วัยทารกและพยายามที่จะปรับปรุงตัวอยู่ เสมอความต้องการมีประสิทธิภาพจึงเป็นแรงจูงใจภายใน

ความอยากรู้อยากเห็น (Curiosity) ความอยากรู้อยากเห็นเป็นแรงจูงใจภายในที่ทำให้เกิดพฤติกรรมที่อยากค้นคว้าสำรวจสิ่งแวดล้อม ดังจะเห็นได้จากเด็กวัย 2-3 ขวบจะมีพฤติกรรมที่ต้องการจะสำรวจสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว โดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่มาจากภายนอก เช่น คำชมหรือรางวัล

สุชา จันท์ธอม (2527: 101-102) ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจตามที่มาของแรงจูงใจได้ 3 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจทางสรีรวิทยา (Physiological Motivation) แรงจูงใจด้านนี้เกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางด้านร่างกายทั้งหมด เพื่อให้บุคคลมีชีวิตอยู่ได้ เป็นความต้องการที่จำเป็นตามธรรมชาติของมนุษย์ ได้แก่ ต้องการน้ำ อาหาร การพักผ่อน และการปราศจากโรค เราสามารถวัดระดับความต้องการทางสรีระได้ จากการสังเกตพฤติกรรมการกระทำ คือจากความมากน้อยของการกระทำ การเลือกทำ และการโต้ตอบ สิ่งที่มาขัดขวาง

2. แรงจูงใจทางจิตวิทยา (Psychological Motivation) มีความสำคัญน้อยกว่าแรงจูงใจทางด้านสรีรวิทยา เพราะจำเป็นในการดำรงชีวิตน้อยกว่า แต่จะช่วยทางด้านจิตใจให้สดชื่น และสุขภาพจิตดี แรงจูงใจประเภทนี้ ได้แก่ ความอยากรู้อยากเห็น และการตอบสนองต่อ สิ่งแวดล้อม ความต้องการความรักและความเอาใจใส่ใกล้ชิดจากผู้อื่น

3. แรงจูงใจทางสังคมหรือแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ (Social Motivation) แรงจูงใจชนิดนี้มีจุดเริ่มต้นส่วนใหญ่มาจากการประสบการณ์ทางสังคมในอดีตของบุคคล และจุดมุ่งหมายของแรงจูงใจชนิดนี้มีความสัมพันธ์กับการแสดงปฏิกิริยาของบุคคลอื่น ๆ ที่มีต่อตัวเรา แรงจูงใจทางสังคมที่มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของคนเรา ได้แก่

- 3.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) เป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้ดีและประสบความสำเร็จ โดยได้รับการส่งเสริมตั้งแต่วัยเด็ก จากผลการศึกษวิจัยพบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างอิสระ เป็นตัวของตัวเอง ฝึกหัดการช่วยเหลือตัวเองตามวัยจะเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความต้องการความสำเร็จในชีวิตสูง การฝึกหัดให้บุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จึงต้องเริ่มต้นจากครอบครัว

- 3.2 แรงจูงใจต่อการได้รับการยอมรับ (Affiliative Motivation) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลปฏิบัติตนเป็นที่ยอมรับของคนอื่น ต้องการความเอาใจใส่ ต้องการความรักจากบุคคลอื่น

- 3.3 แรงจูงใจต่อความนับถือตนเอง (Self – Esteem Motivation) เป็นแรงจูงใจที่บุคคลปรารถนาเป็นที่ยอมรับของสังคม มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของคนโดยทั่วไป ต้องการได้รับการยกย่องจากสังคม ซึ่งจะนำมาสู่ความนับถือตัวเอง

ถวิล เกื้อกุลวงศ์ (2528: 94-114) ได้แบ่งแรงจูงใจตามลักษณะความต้องการต่าง ๆ ดังนี้

1. แรงจูงใจด้านความมั่นคง มักอยู่ในรูปของจิตสำนึก โดยจะเห็นจากการที่มนุษย์ต้องการความปลอดภัย ส่วนความมั่นคงอยู่ในรูปของจิตใต้สำนึกนั้น เป็นสิ่งที่พัฒนามาตั้งแต่เกิด โดยการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดที่จะทำให้เป็นคนที่มีความมั่นใจหรืออ่อนแอ

2. แรงจูงใจด้านสังคม เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคม จึงต้องการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีการอยู่ร่วมกันเพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมและได้รับการยกย่อง การที่บุคคลติดต่อสัมพันธ์กันนั้นมิใช่เพื่อมิตรภาพเพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องหาผู้อื่นยอมรับ ศรัทธาและเชื่อถือ

3. แรงจูงใจด้านชื่อเสียง มีมากขึ้นในสังคมไทย โดยเฉพาะสังคมในระดับชนชั้นกลาง ความต้องการด้านชื่อเสียงเป็นการกำหนดชีวิตจำกัดของบุคคลอย่างหนึ่ง บุคคลบางคนจะมีความพอใจกับชื่อเสียงในระดับเพื่อนหรือระดับชุมชน แต่บางคนอาจจะแสวงหาชื่อเสียงในระดับชาติหรือระดับโลก

4. แรงจูงใจด้านอำนาจ ถือเป็นอิทธิพลของบุคคล โดยแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ อำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว เช่น การที่บุคคลสามารถทำให้ผู้อื่นปฏิบัติตามได้เพราะตำแหน่งส่วนบุคคล ซึ่งเป็นอิทธิพลโดยบุคคลิกภาพและพฤติกรรม แสดงว่าเป็นผู้มีอำนาจส่วนตัว แต่บุคคลบางประเภทมีอำนาจทั้ง 2 ประเภท ทั้งอำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว

5. แรงจูงใจด้านความสามารถ หมายถึง การควบคุมองค์ประกอบสิ่งแวดล้อมทั้งทางกายและสังคม ความรู้สึกด้านความสามารถนี้เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับมโนทัศน์ ด้านความคาดหวัง บุคคลจะมีความสามารถหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสำเร็จและความล้มเหลวในอดีต ถ้าความสำเร็จอยู่เหนือความล้มเหลวแล้วจะทำให้มองโลกในแง่บวก บุคคลที่มีความรู้สึกว่าคุณสมบัติความสามารถต่ำ จะไม่มีแรงจูงใจที่จะแสวงหาการทำลายสิ่งใหม่ ๆ หรือการเสี่ยงบุคคลพวกนี้จะปล่อยให้สิ่งแวดล้อมบังคับควบคุมสิ่งแวดล้อม

6. แรงจูงใจด้านความสำเร็จ เป็นแรงจูงใจที่เด่นชัดของมนุษย์ที่สามารถแยกออกจากความต้องการด้านอื่น ๆ ลักษณะอย่างหนึ่งของบุคคลที่มีแรงจูงใจด้านความสำเร็จจะมีความก้าวหน้าในการทำงาน เพราะจะเป็นผู้สร้างสรรค์งานให้ประสบความสำเร็จ

7. แรงจูงใจด้านเงิน เป็นแรงจูงใจที่สลับซับซ้อนของมนุษย์ และสัมพันธ์กับความต้องการทุกประเภททุกระดับ คุณสมบัติที่เด่นชัดและสำคัญที่สุดของเงินคือ เป็นตัวแทนในการแลกเปลี่ยนสิ่งที่เงินสามารถซื้อได้นั้นไม่ใช่ตัวเงินโดยตรงแต่เป็นคุณค่าของเงิน ตัวเงินนั้นไม่ได้มีความสำคัญแต่เป็นตัวแทนของความต้องการใด ๆ ที่บุคคลต้องการให้เป็นตัวแทน

แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา

แรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจแบบประเมิน (Intrinsic and Cognitive Theory) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นเองโดยไม่มีรางวัล หรือสาเหตุภายนอกมาเกี่ยวข้อง เป็นการเล่นเพื่อสนุกสนานสนุกที่จะได้เล่น ซึ่งแรงจูงใจภายในเกิดได้อย่างไร เพิ่มเติมอย่างไร อธิบายไม่ได้ จึงต้องมี

ทฤษฎีแรงจูงใจแบบประเมินขึ้น ถือว่าเป็นแรงจูงใจประเภทหนึ่งที่เกิดจากภายในซึ่ง องค์ประกอบที่สำคัญคือ ความรู้สึกควบคุม หมายถึง การให้แรงเสริมภายนอกคือ เดิมทีเล่นเพื่อสนุกสนาน (แรงจูงใจภายใน) เมื่อมีแรงเสริมภายนอกจะเล่นเพื่อ สิ่งของ เงินรางวัล ชื่อเสียง จะทำให้แรงจูงใจภายในลดลง ถ้ามีความรู้สึกกว่าสิ่งของ เงินรางวัล ชื่อเสียง เป็นเหตุผลที่สำคัญ

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation Theory) หมายถึงแรงขับหรือสิ่งเร้าใจ ที่ทำให้บุคคลมีความพยายามมุ่งมั่นที่จะไปถึงเป้าหมาย ดังนั้น ในการฝึกหรือแข่งขันกีฬา ถ้า นักกีฬา มีการรับรู้ หรือ ถูกทำให้รับรู้ ว่า ตนเองมีความสามารถ ก็จะเกิดความมั่นใจ ความต้องการที่จะทำการฝึก ให้อยากยิ่งขึ้น มีแรงจูงใจที่จะกระทำให้มากขึ้น

ทฤษฎีอ้างสาเหตุ (Attribution Theory) การอ้างสาเหตุของนักกีฬา เป็นการหาเหตุผล เข้าข้างตนเอง เพื่อรักษาความภาคภูมิใจในตัวเอง ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่สำคัญ ในการเล่นกีฬา ผู้ฝึกสอน เป็นบุคคลที่สำคัญที่จะช่วยปรับการอ้างสาเหตุ เมื่อมีการรับรู้ ว่าประสบความสำเร็จ หรือ ล้มเหลว โดยเมื่อนักกีฬาประสบความสำเร็จ ให้อ้างสาเหตุ เป็นเพราะความสามารถของนักกีฬา เพื่อ สร้างความเชื่อมั่น หากประสบความสำเร็จ ล้มเหลว จะอ้างสาเหตุเดิมไม่ได้ เพราะจะทำลายความเชื่อมั่น และแรงจูงใจของนักกีฬา ควรจะอ้างเป็นเพราะขาดความพยายาม งานยาก คู่ต่อสู้เก่งกว่า ซึ่งเป็นสิ่ง ที่ไม่คงที่ ดังนั้น นักกีฬา ควรมีความพยายามมากขึ้น และใช้เวลาในการฝึกซ้อมมากขึ้น

การกำหนดเป้าหมาย (Goal Setting Theory) ต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้ของเป้าหมาย มิเช่นนั้น การตั้งเป้าหมายจะทำให้แรงจูงใจลดลง เพิ่มความคับข้องใจให้มากขึ้น การกำหนด เป้าหมาย ที่กำหนดต้องยาก เฉพาะเจาะจง สามารถวัดได้และไม่คลุมเครือ การกำหนดเป้าหมาย สามารถใช้ได้ตลอดเวลา ทั้งในระหว่างฝึกซ้อมและแข่งขัน ผลที่นักกีฬาได้รับการกำหนด เป้าหมาย

- ช่วยสร้างบรรยากาศของการฝึกร่วมกันเป็นทีม
- สร้างความเข้าใจ ระหว่างกันภายในทีม
- เกิดความคิดที่จะพัฒนาตนเองมากขึ้น
- การกำหนดเป้าหมายช่วยทำให้ทุกคน มีโอกาสประสบความสำเร็จ

ความรู้ทั่วไปของกีฬายิมนาสติก

ประวัติความเป็นมาของกีฬายิมนาสติก

ยิมนาสติก (Gymnastics) เป็นกีฬาสากลประเภทหนึ่งที่จัดเข้าแข่งขันในกีฬาโอลิมปิก ยิมนาสติกมาจากภาษากรีกชื่อว่า Gymnos แปลว่า Nude ตามความหมายแปลว่า Necked Art แปลเป็นไทยว่า "ศิลปะแห่งการเปลือยเปล่า" ซึ่งหมายถึงวิธีการทำให้ร่างกายสวยงามมีทรวดทรงดี ด้วยวิธีเปลือยกายเล่นกีฬา และมีการประกวดทรวดทรง พร้อมกับมีการแข่งขันกีฬากลางแจ้งต่อ หน้าประชาชน ผู้ที่มีร่างกายสง่างาม มีความสามารถทางการกีฬาก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ชนะเลิศ ได้รับ

การต้อนรับจากประชาชน โดยช่างแกะสลักรูปหินอ่อนตั้งไว้บริเวณริ้วสนามกีฬา การทำให้ร่างกายงามสง่านี้ ชาวกรีกเป็นผู้เริ่มและนิยมกันมากในสมัยโบราณ นักกีฬาจะบริหารกายด้วยวิธีต่าง ๆ ทั้งมือเปล่า และใช้เครื่องมือประกอบ สถานที่ซึ่งใช้ฝึกหัดโดยเฉพาะนี้เรียกว่า โรงฝึกพลศึกษา กิจกรรมใดที่นำมาบริหารร่างกายทำให้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์และสง่างาม ก็เรียกกิจกรรมนั้นว่า การเล่นยิมนาสติก เช่น การวิ่ง การเล่น ฝ่าดโผน ยกน้ำหนัก ไต่เชือก กายบริหาร และศิลปะการต่อสู้หลายประเภท ตลอดจนการกีฬาอื่น ๆ แต่ละระยะต่อมาความหมายของคำว่ายิมนาสติกได้เปลี่ยนไป

เนื่องจากกิจกรรมต่าง ๆ ได้เจริญก้าวหน้าขึ้นจนมีความสมบูรณ์ในตัวของมันเอง จึงถูกตั้งชื่อใหม่และแยกตัวออกจากคำเดิมอย่างเด็ดขาด คงเหลือไว้เฉพาะบางประเภท เช่น การฝึกหัดทำ ฝ่าดโผนบนเบาะ และบนเครื่องมือซึ่งติดตั้งอยู่กับที่ภายในห้องยิมฯ (Apparatus) ส่วนใหญ่เป็น กิจกรรมขั้นสูงที่ส่งเสริมความแคล่วคล่องว่องไว และทดสอบความสามารถของตนเอง เช่น บริหาร กาย (Calisthenics) ยืดหยุ่น (Tumbling) การทรงตัว (Balance) ม้าหูและม้าหมุน (Side-Horse, Long Horse) ราวทรงตัว (Balance Beam) ไต่เชือก (Rope Activities) ต่อตัว (Pyramid) ราวเดี่ยว (High Bar) ราวคู่ (Parallel Bars) และห่วง (Hoop) เป็นต้น

กีฬาประเภทนี้เริ่มต้นเมื่อใดนั้นไม่มีหลักฐานระบุแน่ชัด แต่มาปรากฏก่อนคริสต์ศักราช 2,600 ปี ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ชาวจีนได้มีการฝึกฝนทำกายบริหาร และคิดประดิษฐ์ท่าบริหารกายขึ้น เพื่อใช้ประโยชน์ในการบำบัดทางแพทย์แบบจีนจากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ระบุว่า ชาวจีนได้มีการคิดท่าบริหารกายขึ้นมาเพื่อบริหารร่างกายให้เกิดความแข็งแรง และถือว่าเป็นการป้องกันและรักษาโรคได้ด้วยเรียกว่า ยิมนาสติกเพื่อการบริหารร่างกายและการฟื้นฟู นอกจากนั้นชาวจีนยังมีการละเล่นกายกรรมในลักษณะของการต่อตัว ไต่เชือก และการตีลังกาต่างๆ ซึ่งมีลักษณะเหมือน ยิมนาสติกอย่างหนึ่งในปัจจุบัน

อย่างไรก็ตาม เชื่อกันว่าการเริ่มต้นของกีฬายิมนาสติกอย่างแท้จริงนั้นคือ สมัยเริ่มต้นของ ประวัติศาสตร์แห่งชาวกรีกและโรมัน โดยเฉพาะกรีกโบราณเป็นประเทศแรกที่สนใจและมีบทบาท อันสำคัญต่อกีฬายิมนาสติก แม้กระทั่งคำว่ายิมนาสติกก็เป็นภาษากรีก แบบหรือระบบของท่าบริหารร่างกายท่าต่าง ๆ ที่ใช้กันในสมัยโรมันก็คิดและประดิษฐ์ขึ้นโดยนักศึกษามัยโบราณของกรีก และพลเมืองทั่วทั้งประเทศได้ยึดถือเป็นแบบฉบับหรือระบบของท่าบริหารกายมาตรฐาน โดยฝึกสอน ให้แก่เยาวชนตามสถาบันทุกแห่ง ยิมนาสติกในประเทศกรีกเริ่มต้นและพัฒนาไปพร้อม ๆ กับ วิทยาการด้านศิลปะและดนตรี ชาวสปาร์ต่ามีความศรัทธาเรื่องยิมนาสติกมากที่สุด โดยรัฐได้ตั้งข้อกำหนดให้มีการฝึกหัดยิมนาสติกแก่เยาวชนของชาติทุกคนตลอดจนเด็กหญิง กิจกรรมประกอบด้วย ยืดหยุ่น เต้นรำ วิ่ง กระโดด ไต่เชือก และการเคลื่อนไหวทรงตัว

เมื่อจักรวรรดิโรมันมีอิทธิพลเหนือดินแดนกรีก โรมันก็ได้ลอกแบบกิจกรรมทางพลศึกษา ทั้งหมดไปจากกรีก แต่ดัดแปลงนำไปใช้เพื่อฝึกทหารของตน แต่ทันทีที่จักรวรรดิกรีกและโรมัน

เสื่อมลง ทั้งด้านวัฒนธรรมและกีฬายิมนาสติกก็เสื่อมโทรมลงไปด้วย ตลอดจนกิจกรรมทางการออกกำลังกายประเภทต่าง ๆ รวมทั้งการประกวดก็ถูกทิ้งไปจนหมด นับเป็นระยะที่การพลศึกษาได้เข้าสู่ยุคมืดมน (Dark Age) ตลอดจนถึงยุคกลาง (Middle Age) ระหว่างศตวรรษที่ 14-16

ครั้นเข้าสู่ยุคฟื้นฟู (Renaissance) กิจกรรมทางพลศึกษาก็ค่อย ๆ ตื่นตัว และได้ขยายออกไปสู่ประเทศต่าง ๆ ในทวีปยุโรปในปี พ.ศ. 2266-2333 Johann Basedow แห่งเยอรมนี นักการศึกษาที่สำคัญได้บรรจุการออกกำลังกายแบบยิมนาสติกเข้าไปในหลักสูตรของโรงเรียน เมื่อปี พ.ศ. 2319 ต่อมาในปี พ.ศ. 2302-2382 นักการศึกษาอีกผู้หนึ่งคือ Johann Guts Muths ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในนาม "คุณปู่แห่งกีฬายิมนาสติก" ได้บรรจุยิมนาสติกเข้าไปในหลักสูตรของโรงเรียนปรีซเซีย และท่านผู้นี้ยังได้เขียนตำราที่มีคุณค่าต่อการศึกษาไว้หลายเล่ม รวมทั้งตำรายิมนาสติกสำหรับเยาวชนด้วย นับว่าเป็นตำรายิมนาสติกเล่มแรกของโลก ปี พ.ศ. 2321-2395 นักการพลศึกษาอีกท่านหนึ่งคือ Friedrich Jahn เป็นผู้ก่อตั้งศูนย์ฝึกเทิร์นเวอร์เรียน (Turnverein) อันมีแนวโน้มไปในทางการแสดงออกถึงความรักชาติ โครงการนี้ได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาล ดังนั้นจึงเจริญรุ่งเรืองขึ้นอย่างรวดเร็ว ศูนย์ฝึกดังกล่าวประกอบด้วยบริเวณลานฝึกอันกว้างใหญ่ ผู้เข้ารับการฝึกอบรมจะเข้าร่วมได้ทั้งครอบครัว และได้คิดประดิษฐ์เครื่องอุปกรณ์การฝึกหลายอย่าง ในจำนวนนี้มีเครื่องอุปกรณ์ยิมนาสติกอยู่ด้วยคือ ราวเดี่ยว ราวคู่ ไซท์ฮอสลอสฮอสซนิตสัน (Buck) ต่อมาเมื่อสงครามปลดแอกได้เสร็จสิ้นลง มีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหารประเทศ และนโยบายการบริหารประเทศได้เปลี่ยนแปลงไป พฤติกรรมของ Friedrich Jahn ถูกเข้าใจผิด จึงถูกจับเข้าคุกในข้อหาหมิ่นแค้นคิดจะล้มล้างรัฐบาล ดังนั้น สมาคมเทิร์นเวอร์เรียนซึ่งยังมีคนนิยมอยู่ก็ต้องดำเนินไปอย่างซอมนั่น และกระจัดกระจายออกไปสู่ประเทศอื่น ๆ ในยุโรป และห้ามไปสหรัฐอเมริกาในเวลาต่อมา ปี พ.ศ. 2353-2401 นักศึกษาที่มีความสำคัญต่อวงการพลศึกษาอีกท่านหนึ่งคือ Adole Spiess ชาวสวิส เป็นผู้เสนอให้บรรจุยิมนาสติกเข้าไปในหลักสูตรของโรงเรียนในประเทศสวิตเซอร์แลนด์

นักการศึกษาทางด้านพลศึกษาอีกท่านหนึ่งคือ Pehr Ling ชาวสวีเดนผู้มีความเชื่อว่ายิมนาสติกมีคุณค่าสามารถบำบัดและแก้ไขความบกพร่องของร่างกายได้ เขาได้คิดค้นทำบริหารร่างกายประเภทบุคคลขึ้น และยังเป็นผู้คิดประดิษฐ์อุปกรณ์การออกกำลังกาย อันเป็นที่รู้จักกันในนามอุปกรณ์แบบสวีดิช (Swedish Apparatus) รวมทั้งราวติดผนังและหีบกระโดดด้วย

นักการศึกษาที่มีความสำคัญต่อวงการพลศึกษาอีกท่านหนึ่งคือ Franz Nachteggall ได้ริเริ่มการตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูยิมนาสติกเป็นแห่งแรก ณ เมืองโคเปนเฮเกน

วิวัฒนาการของวงการยิมนาสติกในสหรัฐอเมริกา เริ่มขึ้นพร้อม ๆ กับการพลศึกษาของชาวยุโรปในระยะแรก ชาวยุโรปซึ่งเคยได้สังกัดอยู่ในสมาคมเทิร์นเวอร์เรียนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่สุดคือ นำเอาสมาคมดังกล่าวเข้าไปตั้งในสหรัฐอเมริกา โดยได้อพยพเข้าไปตั้งถิ่นฐานในดินแดนนี้ใหม่ ครั้นต่อมาสมาคมมีสโมสรเพิ่มขึ้นก็มีความต้องการครูผู้สอนเพิ่มขึ้น ดังนั้นในปี พ.ศ. 2408 จึงได้มีการจัดตั้งวิทยาลัยยิมนาสติกขึ้นเป็นแห่งแรกที่เมืองอินเดียนาโพลิส รัฐอินเดียนา ชื่อ Normal

College of American Gymnastics ในระยะเวลาสองสามปีต่อมา สถาบันการศึกษาแห่งนี้ก็สามารถผลิตครูยิมนาสติกผู้มีความสามารถ และมีกิจกรรมอื่น ๆ อย่างมากมาย

ชาวอเมริกันคนแรกที่มีความสำคัญต่อวงการยิมนาสติกคือ Dr. Dudley Sargent ขณะที่เขายังเป็นนักเรียนอยู่นั้น ได้เป็นครูสอนยิมนาสติกที่วิทยาลัยโบวดอย (Bow Doin College) ภายในระยะเวลาเพียง 2 ปี เขาได้บรรจุกิจกรรมประเภทนี้เข้าไปในหลักสูตรของระดับวิทยาลัยอย่างเป็นทางการ ต่อมาได้ไปอยู่ ณ มหาวิทยาลัยเยลและย้ายจากมหาวิทยาลัยเยล ไปอยู่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ในตำแหน่งผู้อำนวยการ เฮเมนเวย์ ยิมเนเซียม ซึ่ง Dr. Sargent ได้คิดอุปกรณ์ยิมนาสติกขึ้นหลายอย่าง รวมทั้งรอกน้ำหนัก (Pulley Weights) และเครื่องมือบริหารขา และนิ้วมือ และยังเป็นผู้พัฒนาระบบทดสอบความสามารถของมนุษย์ เพื่อทดสอบประสิทธิภาพทางร่างกายของเด็กนักเรียนด้วย

เยาวมานพคริส-เตียนอมาตยสมาคมในสหรัฐอเมริกา (Y.M.C.A.) ก็นับว่าเป็นสถาบันที่มีความสำคัญต่อวงการยิมนาสติกเช่นกัน กล่าวคือ ทางสถาบันได้จัดกิจกรรมเข้าไว้รวมกับโปรแกรมทางพลศึกษาประเภทอื่น ๆ ด้วย สมาคมทุกแห่งได้ติดตั้งเครื่องอุปกรณ์ยิมนาสติกไว้ในโรงยิมเนเซียมเพื่อบริการแก่สมาชิก และมีครูผู้สอนด้านนี้โดยตรง โรงเรียนฝึกหัดครูยิมนาสติกของเยาวมานพคริส-เตียนอมาตยสมาคม (Y.M.C.A.) แห่งแรกคือที่สปริงฟิลด์ มลรัฐแมสซาชูเซตส์ บุคลากรผู้ริเริ่มให้การพลศึกษาเคลื่อนไหวไปได้อย่างขนานใหญ่ควบคู่ไปกับแนวการศึกษา คือ Dr. Luther Gulick

ครั้นต่อมาในระยะสงครามโลกครั้งที่ 2 เกิดมีกิจกรรมทางการกีฬาใหม่ๆ เกิดขึ้นหลายชนิด ดังนั้น กิจกรรมทางยิมนาสติกจึงได้รับความสนใจ และมีการปรับปรุงเพื่อให้ทันสมัย ทำให้ยิมนาสติกได้กลายเป็นกีฬาที่มีกฎกติกาอย่างสมบูรณ์และมีการแข่งขันระหว่างมหาวิทยาลัย โรงเรียน และสโมสรโดยทั่วไป

ปี พ.ศ. 2439 ในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 1 ณ กรุงเอเธนส์ ประเทศกรีซ ยิมนาสติกได้มีการแข่งขันในโอลิมปิกครั้งนี้ด้วย และมีกิจกรรมแข่งขัน อื่น ๆ อีก เช่นวิ่งเร็ว กระโดดสูง กระโดดไกล กระโดดค้ำถ่อ ฟันแหล่น ทุ่มน้ำหนัก ว่ายน้ำ ราวคู่ ราวเดี่ยว คานทรงตัว และ Free exercise

ปี พ.ศ. 2446 ได้มีการจัดตั้งสหพันธ์ยิมนาสติกสากลขึ้น (Federation International De Gymnastic) มีชื่อย่อว่า F.I.G. โดยมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ และได้จัดให้มีการแข่งขันยิมนาสติกชิงแชมป์โลกขึ้น โดยกำหนดจัดการแข่งขัน 2 ปีต่อครั้ง

ต่อมาในปี พ.ศ. 2460 หลังจากการแข่งขันยิมนาสติกชิงแชมป์โลกครั้งที่ 7 ก็ได้เปลี่ยนการแข่งขันให้เป็น 4 ปีต่อครั้ง เหมือนกับกีฬาโอลิมปิก โดยจะจัดก่อนโอลิมปิก 1 ปี

ในระยะแรกของการแข่งขันยิมนาสติก จะเป็นการแข่งขันเฉพาะประเภทชาย ต่อมาปี พ.ศ. 2471 จึงจัดให้มีการแข่งขันประเภทหญิงด้วย (ตรงกับโอลิมปิกครั้งที่ 9 พ.ศ. 2471)

ในช่วงระยะที่กล่าวมาแล้ว กิจกรรมของยิมนาสติกที่ใช้ในการแข่งขันส่วนหนึ่งก็คล้ายกับ ยิมนาสติกปัจจุบัน อีกส่วนหนึ่งก็เป็นกรีฑาในปัจจุบัน บางครั้งก็มีวายน้ำด้วย ทางสหพันธ์ ยิมนาสติกสากลจึงคิดว่าควรจะแยกการแข่งขันยิมนาสติกออกจากกรีฑา

ในปี พ.ศ. 2477 เริ่มบรรจุม้ากระโดด (Vaulting Horse) และบาร์ต่างระดับ (Uneven Bars) เข้าไว้ในการแข่งขันกีฬายิมนาสติกด้วย

ยิมนาสติกสากลในปี พ.ศ. 2495 ได้กำหนดให้ประเภทชายมี 6 อุปกรณ์ หญิงมี 4 อุปกรณ์ อุปกรณ์ในประเภทชาย

1. ฟลอร์เอ็กเซอร์ไซส์ (Floor Exercise)
2. ม้าหุ หรือม้าหมุน (Pommel Horse)
3. ห่วงนิ่ง (Rings)
4. ม้ากระโดด (Long Horse)
5. บาร์คู่ (Parallel Bars)
6. บาร์เดี่ยว (Horizontal Bar)

อุปกรณ์ในประเภทหญิง

1. ม้ากระโดด (Vaulting Horse)
2. บาร์ต่างระดับ (Uneven Bars)
3. คานทรงตัว (Balance Bars)
4. ฟลอร์เอ็กเซอร์ไซส์ (Floor Exercise)

ยิมนาสติกชนิดนี้เรียกว่า ยิมนาสติกสากล

ปัจจุบันกีฬายิมนาสติกในสหรัฐอเมริกาได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง นอกจากจัดตั้งในรูปสมาคม และสโมสรสำหรับประชาชนแล้ว ในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ก็มีการฝึกฝนและจัดการแข่งขันทุกปี ทั้งประเภทหญิงและประเภทชาย ตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมต้น มัธยมปลาย จนถึงระดับวิทยาลัย และมหาวิทยาลัย การแข่งขันยิมนาสติกระดับชาติต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกาค่อย ๆ มีหลักเกณฑ์และมีมาตรฐานตามหลักสากลนิยมขึ้นทุกขณะ ทั้งนี้เพราะผลอันสืบเนื่องมาจากการมีกติกายิมนาสติกสากล เป็นที่หวังได้ว่าหากมีนิเทศการสอนและครูผู้ฝึกสอนที่พอเพียงแล้ว ยิมนาสติกของสหรัฐอเมริกาก็จะกลายเป็นกีฬาที่มีการเคลื่อนไหวในวงการธุรกิจอย่างกว้างขวางได้ในอนาคต

ยิมนาสติกลีลาประกอบดนตรี

ยิมนาสติกได้มีการพัฒนาปรับปรุงทั้งทางด้านกติกาสากล และวิธีการต่าง ๆ จนทำให้ยิมนาสติกเจริญมาจนถึงทุกวันนี้ และในปี พ.ศ. 2513 ยิมนาสติกที่มีต้นกำเนิดมาจากทางแถบยุโรปตอนเหนือได้รับความนิยมมากขึ้น จึงทำให้เกิดเป็นยิมนาสติกแขนงใหม่เรียกว่า ยิมนาสติกลีลาประกอบดนตรี (Rhythmic Sportive Gymnastic)

ยิมนาสติกประเภทนี้ จะมีเฉพาะประเภทหญิงเท่านั้น เป็นการแสดงบนฟลอร์เอ็กเซอร์ไซส์ โดยจะเป็นการเคลื่อนไหวประกอบเสียงดนตรี และอุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น

1. บอล (Ball)
2. ริบบิ้น (Ribbon)
3. คทา หรือคลับ (Club)
4. ห่วง (Hoop)
5. เชือก (Robe)

ยิมนาสติกทั้งสองประเภทคือ ยิมนาสติกสากล และยิมนาสติกลีลาประกอบดนตรี จะอยู่ภายใต้การควบคุมของสหพันธ์ยิมนาสติกสากล

ยิมนาสติกกายกรรม หรือยิมนาสติกผาดโผน

ยิมนาสติกกายกรรมถือกำเนิดมาพร้อม ๆ กับยิมนาสติกลีลาประกอบดนตรี ยิมนาสติกชนิดนี้ไม่ได้ขึ้นกับสหพันธ์ยิมนาสติกสากล ลักษณะของการเล่นหรือการแข่งขันมีทั้งประเภทเดี่ยว ประเภทคู่ และประเภททีม เป็นลักษณะของการต่อตัว ผสมกับการแสดงทำยืดยุ่น หรือการตีลังกา ทั้งบนฟลอร์ และกลางอากาศขณะต่อตัว ในการแสดงประเภทคู่และทีมจะมีเสียงดนตรีประกอบ โดยผู้เล่นจะต้องแสดงให้เข้ากับเสียงดนตรีตามจังหวะอย่างต่อเนื่องและกลมกลืน กำหนดเวลาในการแสดง 2-3 นาที

ในประเภทเดี่ยวผู้แสดงจะต้องแสดงทำยืดยุ่นติดต่อกันเป็นชุด ชุดละ 4-5 นาที จำนวน 3-6 ชุด (ท่าสมัคร 3 ชุด ท่าบังคับ 3 ชุด) และจะต้องแสดงให้เสร็จสิ้นภายในระยะเวลาที่กำหนดให้ เช่นเดียวกัน

ยิมนาสติกในสมัยปัจจุบันนี้นับว่าก้าวหน้าไปมาก ท่าของการออกกำลังกายต่าง ๆ แต่ละประเภทของอุปกรณ์ นิยมแสดงเป็นชุด ชุดละหลาย ๆ ท่าติดต่อกัน กติกาที่ใช้ในการแข่งขันสากล หรือมาตรฐานโลกเรียกว่า International Federation of Gymnastic ประเทศที่มีผลงานทางยิมนาสติกอันเป็นที่รู้จักทั่วโลก นอกจากประเทศในยุโรปและสหรัฐอเมริกาแล้ว ยังมีประเทศในทวีปเอเชียคือ รัสเซีย และญี่ปุ่น การดำเนินงานของกีฬายิมนาสติกของแต่ละประเทศนั้นดำเนินไปในรูปของสมาคมแห่งชาติ สำหรับประเทศในแหลมทอง ก็มีบางประเทศที่มีการดำเนินงานในรูปดังกล่าว เช่น พม่า มาเลเซีย สิงคโปร์ เป็นต้น ในการแข่งขันกีฬาแหลมทอง ครั้งที่ 5 เดือนธันวาคม พ.ศ. 2512 ซึ่งประเทศพม่าเป็นเจ้าภาพ ยิมนาสติกก็เป็นกีฬาอีกประเภทหนึ่งที่จัดให้มีการแข่งขันเป็นครั้งแรกในการแข่งขันกีฬาแหลมทอง

ยิมนาสติกประกอบเพลงเริ่มเข้าสู่กีฬาโอลิมปิกในประเภทกลุ่ม จนถึง ปี พ.ศ. 2499 และในการแข่งขันยิมนาสติกโลกแต่ละครั้งจะมีการเล่นบนราวทรงตัว ราวคู่และม้ากระโดดเท่านั้น ผู้เข้าแข่งขันต้องแสดงทุกอุปกรณ์ ในปี พ.ศ. 2499 การแข่งขันกีฬาโอลิมปิกได้มีการตัดการแข่งขันยิมนาสติกประกอบเพลงออกไป โดยมีข้อยุติว่ายิมนาสติกประกอบเพลงน่าจะเป็นกีฬาที่ทุกคนเล่นได้เองอย่างอิสระ อย่างไรก็ตามในประเทศโซเวียต รัสเซีย และกลุ่มประเทศสังคมนิยม ก็ยังเล่นและ

จัดการแข่งขันจนกระทั่งมีการประกาศจากสมาพันธ์ยิมนาสติกโลก (International Federation of Gymnastics) ในปี พ.ศ. 2505

ต่อมาในปี พ.ศ. 2506 ก็ได้มีการแข่งขันยิมนาสติกแนวใหม่ประกอบเพลงระดับโลกขึ้น และได้จัดการแข่งขันทุก ๆ ปี ในปี พ.ศ. 2521 ได้มีการแข่งขันชิงแชมป์ระดับยุโรปขึ้นเป็นครั้งแรก และได้นำการแข่งขันเข้าสู่กีฬาโอลิมปิกเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2527 ซึ่งจะจัดขึ้นใน นครลอสแอนเจลิส ประเทศสหรัฐอเมริกา

ยิมนาสติกกายกรรม หรือยิมนาสติกผาดโผน

เป็นยิมนาสติกประเภทยืดหยุ่นและต่อตัว ซึ่งจะมีการต่อตัวแบบต่าง ๆ ลักษณะคล้ายกับ กายกรรม กีฬาประเภทนี้ยังไม่แพร่หลาย และไม่มีการแข่งขันในกีฬาใหญ่ ๆ ซึ่งการแข่งขันนั้นจะ จัดแยกต่างหาก ในกีฬาโอลิมปิกยังไม่ได้รับบรรจุเข้าในการแข่งขัน แต่ก็เป็นที่นิยมและได้รับความ สนใจจากผู้ชมอย่างมาก และยิมนาสติกประเภทนี้ก็ได้รับความนิยมพร้อม ๆ กับยิมนาสติกลีลา ประกอบดนตรี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

วิลลิส; และคนอื่น ๆ (Willis; & Others. 1982: 10) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง แรงจูงใจในการแข่งขันกับระดับของการแข่งขัน โดยให้นักกีฬาประเมินตัวเองและผู้ฝึกสอนประเมิน นักกีฬาในการแข่งขันจุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการตรวจสอบถึงพลังของการกลัวความ ล้มเหลวและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬายชาย 33 คน เป็นนักกีฬาหญิง 10 คน ผลการศึกษาพบว่า การประเมินของผู้ฝึกสอนได้ให้ทักษะของนักกีฬา มีความสัมพันธ์มากที่สุดกับ ระดับของการแข่งขันและระดับของแรงจูงใจ การประเมินตัวเองของนักกีฬา การเข้าร่วมการแข่งขัน และพลังแรงจูงใจ คะแนนเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญต่อการคาดเดาและพลังแรงจูงใจของนักกีฬา หญิงมีความสัมพันธ์กับผู้ฝึกสอน ทักษะและความรู้ความเข้าใจกับการแข่งขัน เป็นสิ่งชี้บ่งถึงระดับ ของแรงจูงใจที่ดีที่สุด ในการคาดเดาของผู้ฝึกสอนและแรงจูงใจพบเสมอ ๆ คือความกลัว

เออลี่ (Early. 1987: 93) ได้ศึกษาการปรับตัวและศึกษาความแตกต่างของแรงจูงใจในการ เข้าร่วมเล่นกีฬาประเภททีมและประเภทบุคคล เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบวัดลักษณะการปรับตัว พื้นฐานที่สัมพันธ์กับการปรับความประพฤติและแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเข้าแข่งขันกลุ่ม ตัวอย่างเป็นนักกีฬาฟุตบอล นักกีฬาเบสบอล นักกรีฑาประเภทลู่ นักกีฬากอล์ฟ นักกีฬา เทนนิส ผู้ไม่ใช่นักกีฬาและผู้ที่เป็นนักกีฬารั้งเดียว ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจแตกต่างกันใน ด้านกลัวความล้มเหลว สมรรถภาพร่างกาย การแจ้งให้ทราบและการควบคุมระหว่างนักกีฬา ประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคล แต่การปรับตัวไม่ต่างกัน ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัว ขึ้นพื้นฐานกับแรงจูงใจในการแข่งขันชี้ให้เห็นว่า ในกีฬาประเภทบุคคล มีความสามารถสูงและต่ำ

มีความแตกต่างกันข้อแนะนำเพื่อการพัฒนาลักษณะของบุคคลให้ดีขึ้นนั้น จะมีความเกี่ยวข้องกับการรักษาแรงจูงใจของนักกีฬาแต่ละบุคคลไว้ มีความสัมพันธ์อย่างมากกับบุคคล และการแก้ไขทางสังคมและการแข่งขัน ความก้าวร้าว ความขัดแย้ง มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความรู้สึกในทางลบมีความสัมพันธ์ระหว่างการปรับปรุงตัวทางการกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคล องค์ประกอบของบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการกีฬา และความสนใจทางสังคม ไม่มีสิ่งใดชี้ว่าการจัดแก้ไขขององค์ประกอบส่วนบุคคลให้เหมาะสม มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา และแม้ว่านักกีฬาในกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย จะมีความสำเร็จในการแข่งขันอย่างสูง ก็ยังเห็นคุณค่าของการประสานความร่วมมือ และเป็นเครื่องมือสำคัญของการประสบความสำเร็จในการกีฬาและประสบความสำเร็จในการศึกษา

เฟรดเดอริก (Frederick. 1991: 1689) ได้ศึกษาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเข้าร่วม ระดับของการเข้าร่วม และสภาพจิตใจที่แสดงออกมาในขอบเขตของ กิจกรรมทางกายลักษณะสภาพจิตใจที่แสดงออกมา เช่น การยกย่องตัวเอง ความหดหู่ ความกังวลสภาพความเป็นจริงของตนเอง และความมีชีวิตชีวา โดยยึดตามแนวทฤษฎีแรงจูงใจของเดซีและไรอัน (Deci and Ryan. 1985) ได้เสนอเสนอความสำคัญของการศึกษา 2 สิ่ง สิ่งแรกเป็นการกระทำที่เชื่อมแรงจูงใจในการเข้าร่วมกับสภาพจิตใจที่แสดงออกมา สิ่งที่ 2 คือการวัดผลวิธีใหม่ 2 วิธีที่สร้างขึ้น ตัวแปรในการศึกษาครั้งนี้ คือ มีเหตุจูงใจในการเข้าร่วมและการวัดความมีชีวิตชีวา กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือกลุ่มผู้ใหญ่ 376 คน กลุ่มนักเรียน 150 คน ผลของการศึกษาพบว่า เหตุจูงใจในการเข้าร่วมเป็นปัจจัย 3 ส่วนย่อย คือ แรงจูงใจภายในความสามารถและความสัมพันธ์ของร่างกาย มีการตั้งสมมติฐานเพื่อการทดสอบนัยสำคัญของความสำคัญที่ค้นพบ ระหว่างตัวแปรย่อยของเหตุจูงใจในการเข้าร่วม ได้ถูกค้นพบถึงความแตกต่างโดยเพศของผู้เข้าร่วม ผู้หญิงมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าผู้ชายในเรื่องของแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับร่างกาย และผู้ชายมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าในเรื่องด้านความสามารถ แรงจูงใจในการเข้าร่วมเป็นตัวแปรโดยกิจกรรมกลุ่มซึ่งมี 3 กลุ่ม คือ กลุ่มกีฬาบุคคล กลุ่มสุขภาพ และสมรรถภาพ และกลุ่มกีฬาประเภททีม พบว่ากลุ่มสุขภาพและสมรรถภาพมีคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับร่างกายสูงกว่ากิจกรรมกลุ่มอื่น ๆ การศึกษาทางด้านสภาพจิตใจ ความมีชีวิตชีวา พบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับการยกย่องตนเองและความกังวลใจ การศึกษาเสนอให้เห็นถึงความมีนัยสำคัญ แสดงว่าแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย มีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบทางด้านจิตใจอย่างมีนัยสำคัญ

มิทเชลล์ (Mitchell. 1992: 3842) ได้ศึกษาการรับรู้ที่เกิดจากแรงจูงใจภายในสภาพแวดล้อมของการเรียนในวิชาพลศึกษา โดยศึกษาความสัมพันธ์ของจุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์ กับแรงจูงใจในการเรียน การศึกษามุ่งตรวจพิสูจน์ระดับแรงจูงใจภายนอกจากการจัดสภาพแวดล้อมของการเรียนและความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับแรงจูงใจอื่น ๆ เช่น จุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์ความสามารถในการรับรู้ของตนเอง แรงจูงใจเหล่านี้ได้รับการยอมรับว่าเป็นตัวสำคัญที่ทำให้ประสบความสำเร็จ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียน 50 คน ในโรงเรียนระดับกลางโดยให้ตอบแบบสอบถาม จากการวิเคราะห์

กราฟของผลการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาได้พัฒนาขึ้น และการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่ใหญ่ขึ้นคือนักเรียน 622 คน ในการพิสูจน์ความเที่ยงตรง และความเชื่อมั่น ผลการศึกษาพบว่า ระดับของแรงจูงใจในการเรียน มีความสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญ การค้นคว้าครั้งนี้ได้อภิปรายในขอบเขตของความเกี่ยวพันสำหรับครูและผู้วิจัยทางพลศึกษา

ทีเจิร์ดสมา (Tjeerdsma. 1994: 29-49) ได้ทำการสำรวจแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในวิชาพลศึกษา จุดมุ่งหมายในการศึกษานี้ เพื่อสืบเสาะความสามารถพื้นฐานของทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพื่ออธิบายถึงการจูงใจและกระบวนการกระทำตามธรรมชาติในวิชาพลศึกษา กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนระดับหก 49 คน ที่เข้าร่วมในการเรียนวอลเลย์บอล 14 คาบ ในโรงเรียนระดับกลาง กลุ่มตัวอย่างได้ตอบแบบสอบถามที่ประเมินจุดมุ่งหมายที่กำหนดทิศทางของพวกเขาและแรงจูงใจภายในในวิชาพลศึกษาเท่ากับทักษะทางกลไกของเขา และความสามารถรับรู้ในการเล่นวอลเลย์บอล การเรียนได้ถ่ายทำเป็นวิดีโอเทปและกำหนดรหัส เพื่อตรวจสอบว่า นักเรียนแต่ละคนเข้ากันได้ตามสัญญาหรือไม่ และอัตราการกระทำระหว่างหน่วย ผลแสดงให้เห็นว่า แบบแสดงความคิดเห็นที่กำหนดขึ้นไม่ได้อธิบายแรงจูงใจ กระบวนการกระทำได้เป็นที่พอใจ อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในแบบถูกทำให้เหมือนกับการกระทำในวอลเลย์บอลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถทางทักษะกลไกการรับรู้ความสามารถทางทักษะกลไกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถทางกีฬาวอลเลย์บอล ขณะที่ความสามารถในการรับรู้ทั้งหมดมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจภายในความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญได้ค้นพบระหว่างจุดมุ่งหมายของการแนะนำแนวทางและตัวแปรคงที่เป็นตัวสมทบทางบวกระหว่างงานแนะนำแนวทางของแรงจูงใจภายใน ผลของเนื้อหา รวมทั้งความพอใจลักษณะของการจัดสภาพทั่ว ๆ ไปของวิชาพลศึกษา การจัดบรรยากาศโดยครู (แบบของงาน การจัดการ และผลสะท้อนกลับ) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนได้ถูกนำมาอภิปราย

อมอเรสและฮอร์น (Amorase; & Horn. 1995: 20) ได้ทำการทดสอบแรงจูงใจภายในระยะยาวของนักกีฬาวิทยาลัยปีแรก โดยศึกษาประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของผู้ฝึกสอนและสถานภาพทางการศึกษา โดยมีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมของโค้ชและสถานภาพการศึกษาสามารถทำนายความเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจภายในของนักกีฬาวิทยาลัยปีแรกได้หรือไม่แบบสอบถามได้ดำเนินการทั้งก่อนและหลังฤดูกาลแข่งขันกับนักกีฬา จำนวน 76 คน ผลวิเคราะห์พบว่า ลักษณะการโค้ชแบบเผด็จการ พร้อมทั้งมีพฤติกรรมตอบสนองรุนแรงมีผลลบอย่างมากระหว่างที่ ทำให้แรงจูงใจภายในลดลง และสถานภาพทางการศึกษาไม่มีผลต่อแรงจูงใจภายใน

คารูสซานู และโรเบิร์ต (Karussanu; & Roberts. 1995: 57) ได้ศึกษาแรงจูงใจในกิจกรรมพลศึกษา โดยเฉพาะในแง่บทบาทของบรรยากาศเสริมแรงจูงใจ แรงจูงใจภายในและประสิทธิภาพของตนเอง การศึกษานี้ได้วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศเสริมแรงจูงใจ แรงจูงใจภายในและประสิทธิภาพของตนเองในกิจกรรมพลศึกษา และเพื่อค้นหามหาบทของการกำหนดเป้าหมายชัดเจน และบรรยากาศเสริมแรงจูงใจที่มีต่อระดับแรงจูงใจภายในและประสิทธิภาพ

ของตน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา จำนวน 247 คน ที่ลงทะเบียนและเข้าร่วมเรียนเทนนิสระดับพื้นฐาน แบบสอบถามนั้นเกี่ยวกับเป้าหมายของการเล่นกีฬา บรรยากาศที่ช่วยเสริมความต้องการเรียน ดัชนีชี้ถึงแรงจูงใจภายใน ประสิทธิภาพ และความสามารถของตนเองที่มีครูชี้แนะจะทำให้ให้นักเรียนสนุกสนาน มีความพยายามพัฒนาความสามารถเมื่อมีการเรียนการสอน โฟร์แฮนด์ แบคแฮนด์ และวอลเลย์ ในช่วงที่ให้นักเรียนแสดง หากมีความตั้งใจจะให้ได้ดี แต่ในทางชี้แนะและสาธิต การตั้งเป้าหมายทางอารมณ์ แสดงว่ามีแรงจูงใจภายใน ขณะที่บรรยากาศเสริมแรงจูงใจที่รับรู้ โดยจะแสดงประสิทธิภาพได้ จะเห็นได้ว่าการแยกแยะช่วงชี้แนะ และช่วงแสดงออกจากกันจะแสดงประสิทธิภาพได้ จะเห็นได้ว่าการแยกแยะช่วงชี้แนะ และช่วงแสดงออกจากกัน จะมีผลต่อแรงจูงใจของนักเรียนในการทำกิจกรรมพลศึกษา

จากการวิเคราะห์ ANCOVA พบว่า กลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลองมีการเพิ่มแรงจูงใจน้อยที่สุด ขณะที่กลุ่มควบคุมมีระดับของแรงจูงใจลดลง นอกจากนี้หลังจากการปรับระดับความแตกต่างในตอนต้น นักเรียนกลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่ามีเป้าหมายที่เกี่ยวกับงานมากกว่า กลุ่มควบคุมมีการลดเรื่องของกฎเกณฑ์จากภายนอก (External Regulation) ขณะที่ในกลุ่มทดลองพบว่ามีเพิ่มขึ้นในกลุ่มควบคุมขาดแรงจูงใจเพิ่มขึ้นปานกลาง ขณะที่เด็กหญิงขาดแรงจูงใจลดลงเล็กน้อย ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าครูผู้สอนมีผลต่อแรงจูงใจของนักเรียนหากให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนพลศึกษาและผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าโปรแกรมการสอนที่เพิ่มบรรยากาศการมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษานั้นเหมาะสมที่จะนำมาใช้

เจนนิเฟอร์ (Jennifer. 2005: 839) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบแรงจูงใจภายในระหว่างนักกีฬาระดับเยาวชน 2 กลุ่ม ผลการศึกษาพบว่าสำหรับตัวบุคคลแล้ว เพื่อที่จะเรียนรู้และปฏิบัติทักษะการเคลื่อนไหวใหม่ ซึ่งคาดหวังไว้ว่า พวกเขาจะไม่เพียงแต่บรรลุระดับของความเข้าใจเฉพาะด้าน เช่น กระบวนการรับรู้ แต่พวกเขายังต้องทะนุบำรุงและรักษาระดับของความสนใจ หรือความกระตือรือร้น สิ่งต่อไปนี้ก็คือ การศึกษาเปรียบเทียบที่ได้รับการออกแบบมาเพื่อประเมินผลกระทบของคำสั่งในเรื่องแรงจูงใจภายใน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษาครั้งนี้ได้ใช้วิธีการการวิเคราะห์ข้อมูลอันดับรองลงมาเพื่อกำหนดว่าแรงจูงใจภายใน ที่ได้มาจากแบบทดสอบที่มีพื้นฐานทางด้านทัศนคติ นั้น แตกต่างกันในกลุ่มของผู้เล่นออกกีฬาน้อยที่ได้รับการฝึกสอนถึงเรื่องมโนคติ หรือความคิด และยอมให้มีการตรวจเช็คร่างกาย กับกลุ่มของผู้เล่นสมาคมนักกีฬาออกกีฬาก็ไม่อนุญาตให้มีการตรวจเช็คร่างกายหรือไม่ แม้ว่าผลลัพธ์ต่าง ๆ ได้บ่งชี้ว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในส่วนแรงจูงใจภายในระหว่างสองกลุ่มดังกล่าว นักวิจัยได้แนะนำว่าการศึกษาวិจัยต่าง ๆ ในอนาคตควรพิจารณาบันทึกต่าง ๆ มากมาย และมีอิทธิพลต่าง ๆ ที่มีให้ซึ่งบางอย่างก็รวมถึงพลังงานของทีม ตารางการเล่นและการฝึกซ้อมจำนวนของเวลาที่ใช้เล่นวิธีการของคำสั่งเช่นเดียวกับโครงสร้างต่าง ๆ ทางจิตวิทยา เช่น ความคิดที่จะสะท้อนตนเอง การบรรลุนิติภาวะด้านการรับรู้ อายุ เรื่องราวต่าง ๆ ทางสังคม

งานวิจัยในประเทศ

สุริย์ พันธุ์รักษ์ (2541: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา จักรยานเสือภูเขา การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาจักรยานเสือภูเขา ประชากรเป็นนักกีฬาจักรยานเสือภูเขาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาจักรยานเสือภูเขาที่จัดการแข่งขันขึ้นโดยสถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง จังหวัดราชบุรี โดยความร่วมมือของสมาคมจักรยานเพื่อสุขภาพ และสมาคมจักรยานสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ประจำปี พ.ศ. 2541 ซึ่งเป็นนักกีฬาระดับอายุไม่เกิน 18 ปี 165 คน ระดับอายุทั่วไป 238 คน รวมทั้งสิ้น 403 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและนำข้อมูลที่ได้มา วิเคราะห์ โดยวิธีการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขา ทั้งหมดมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้านตามลำดับ คือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

2. นักกีฬาจักรยานเสือเขาระดับอายุไม่เกิน 18 ปี มีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านความรักและความถนัดและความสนใจด้านสุขภาพอนามัย ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

3. นักกีฬาจักรยานเสือเขาระดับอายุทั่วไปมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้านตามลำดับ คือ ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

ประเชิญ รอดบ้านเกาะ (2543: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อที่จัดขึ้นโดยสมาคมเซปักตะกร้อแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 110 คน การกีฬาแห่งประเทศไทย จำนวน 50 คน กรมพลศึกษา จำนวน 60 คน และรายการอื่น ๆ ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 30 คน รวมทั้งหมด 250 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายด้วยวิธีตอบแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า นักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ดังนี้

ด้านสุขภาพและอนามัย ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 65.2 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 24.8 อยู่ในระดับมาก

ด้านรายได้และผลประโยชน์ ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 24.8 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 41.2 อยู่ในระดับมาก

ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 30.4 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 32.8 อยู่ในระดับมาก

ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 31.6 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 36.4 อยู่ในระดับมาก

ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 32.8 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 48.2 อยู่ในระดับมาก

กนกวรรณ สารจันทร์ (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟต์บอลของนักกีฬาซอฟต์บอล ในการแข่งขันกีฬาซอฟต์บอลชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ประจำปี 2545 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาซอฟต์บอลชาย จำนวน 130 คน และนักกีฬาซอฟต์บอลหญิง จำนวน 104 คน รวม 234 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาซอฟต์บอลชาย มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟต์บอล ระดับมากที่สุด 3 ด้าน ตามลำดับ คือ ความรักความถนัดและความสนใจ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านรายได้และผลประโยชน์ มีแรงจูงใจในระดับมาก คือ ด้านสุขภาพอนามัย มีแรงจูงใจ ในระดับปานกลาง คือ ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต

2. นักกีฬาซอฟต์บอลหญิง มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟต์บอล ระดับมากที่สุด 2 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านสุขภาพอนามัย และด้านความรักความถนัดและความสนใจ มีแรงจูงใจในระดับปานกลาง 3 ด้าน คือ ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านรายได้และผลประโยชน์

ภาณุพันธ์ คุ่มวงศ์ดี (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียน สำนักพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ กระทรวงท่องเที่ยวและกีฬาประจำปี 2526 จำนวน 12 ทีม 216 คน โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและเก็บข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที และสถิติเอฟ ผลการศึกษาพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี มีแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.22

2. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างตัวจริงกับตัวสำรอง ไม่แตกต่างกัน

3. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างทีมที่มีเป้าหมายในการแข่งขันต่างกัน มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน แต่แรงจูงใจในด้านความเชี่ยวชาญแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .25

4. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี ระหว่างทีมที่มีจุดมุ่งหมายในการเล่นฟุตบอลต่างกัน มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน แต่แรงจูงใจในด้านความเชี่ยวชาญแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประยุทธ แก้วสุข (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬาตะกร้อของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบแรงจูงใจในการเลือกฝึกตะกร้อของนักเรียนหญิงชั้นที่ 3 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 ที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อ จำนวน 234 คน ผลการศึกษาพบว่า

ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจนักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจอยู่ในระดับกลาง คิดเป็นร้อยละ 37.52 รองลงมาคือ ระดับน้อย ร้อยละ 20.98 ระดับมาก ร้อยละ 19.66 ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 14.79 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 7.05

ด้านสุขภาพและอนามัยหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 39.37 รองลงมาคือ ระดับมากร้อยละ 18.75 ระดับน้อยร้อยละ 17.79 ระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 14.58 และระดับมากที่สุด ร้อยละ 9.15

ด้านรายได้และผลประโยชน์ นักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 41.24 รองลงมา คือระดับมาก ร้อยละ 19.87 ระดับน้อยร้อยละ 14.96 ระดับน้อยที่สุดร้อยละ 13.35 และระดับมากที่สุดร้อยละ 10.58

ด้านเกียรติยศชื่อเสียง นักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 39.80 รองลงมา คือระดับปานกลาง ร้อยละ 21.12 ระดับน้อยร้อยละ 15.14 ระดับน้อยที่สุดร้อยละ 12.39 และระดับมากที่สุดร้อยละ 11.54

ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต นักเรียนหญิงที่เลือกฝึกกีฬาตะกร้อมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 44.63 รองลงคือระดับน้อยร้อยละ 15.08 ระดับปานกลาง ร้อยละ 13.98 ระดับน้อยที่สุดร้อยละ 13.49 และระดับมากที่สุดร้อยละ 12.82

เพ็ญพรรณ มุลมงคล (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักเรียนโรงเรียนกีฬา ปีการศึกษา 2547 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาโรงเรียนกีฬา ปีการศึกษา 2547 กลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักกีฬาเพศชาย และเพศหญิง ของโรงเรียนกีฬาที่เปิดสอนกีฬายกน้ำหนัก จำนวน 200 คน เป็นชาย 95 คน และหญิง 105 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .92 ประกอบด้วยแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนัก 7 ด้าน คือ ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ด้านเกียรติยศและชื่อเสียงและด้านโอกาสได้รับความก้าวหน้าในอนาคต

วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที่ (t-test) ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาชายและหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนัก อยู่ในระดับมากที่สุด 2 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ และโอกาสที่ได้รับ ความก้าวหน้าในอนาคต นอกจากนี้มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก 5 ด้าน ตามลำดับคือ ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้ และผลประโยชน์ และด้านสุขภาพและอนามัย

2. นักกีฬาชาย มีแรงจูงใจเฉลี่ยในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนัก อยู่ในระดับมากที่สุด 3 ด้านตามลำดับ คือ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านโอกาสที่ได้รับ ความก้าวหน้าในอนาคต ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง นอกจากนี้มีแรงจูงใจ ระดับมาก 4 ด้านตามลำดับ คือเกียรติยศและชื่อเสียง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์

3. นักกีฬาหญิง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากเท่ากันทั้ง 7 ด้าน ตามลำดับคือ ด้านโอกาสที่ได้รับ ความก้าวหน้าในอนาคต ด้านความรักความถนัดและความสนใจ เกียรติยศและชื่อเสียง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านรายได้และผลประโยชน์

4. เมื่อเปรียบเทียบนักกีฬาทั้งเพศชายและเพศหญิงพบว่า มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักเมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่าไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พีรลัทธ์ เกตุวัฒนา (2549: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอลของนักกีฬาในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22 การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอลของนักกีฬา ในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 22 จำนวน 196 คน เป็นนักกีฬาชาย 98 คน และนักกีฬาหญิง 98 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และหาค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาแฮนด์บอลมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอล ด้านสุขภาพอนามัย ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 3.90 และ 3.80 ตามลำดับ สำหรับด้านความรักความถนัดและความสนใจ และด้านความก้าวหน้าในอนาคต มีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 และ 3.41

2. นักกีฬาแฮนด์บอลชายมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอล ด้านสุขภาพอนามัย

ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านความก้าวหน้าในอนาคต อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 ,4.18 ,3.83 ,3.81 และ 3.67 ตามลำดับ

3. นักกีฬาแฮนด์บอลหญิงมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอล ด้านสุขภาพอนามัย และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 และ 3.71 สำหรับด้านเกียรติยศ ชื่อเสียง ด้านความรักความถนัดและความสนใจ และด้านความก้าวหน้าในอนาคต มีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 ,3.39 และ 3.19 ตามลำดับ

ธนกร มีคำ (2549: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาวัยน้ำ
รุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี สังกัดสโมสรในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2549 การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย
เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาวัยน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี สังกัดสโมสรในกรุงเทพมหานคร
ปี พ.ศ. 2549 ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่นักวายนาสังกัดสโมสรต่าง ๆ จำนวน 38 สโมสร
ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 190 คน เป็นนักว่ายน้ำชาย 124 คน เป็นนักว่ายน้ำหญิง 66 คน
จากวิธีการสุ่มแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
และนำข้อมูลที่ได้อมาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และหาค่าเฉลี่ย ผลการวิจัย
พบว่า

1. นักว่ายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้าในอนาคต คิดเป็นร้อยละ 72.3 ,86.1 ,90.2 ,8.00 และ 82.2 ตามลำดับโดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. นักว่ายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี เพศชาย มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้าในอนาคต คิดเป็นร้อยละ 90.9 ,89.1 ,92.8 ,84.8 และ 84.9 ตามลำดับ โดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

3. นักว่ายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี เพศหญิง ด้านความรักความถนัดและความสนใจ
ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพ ด้านรายได้และผลประโยชน์
ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้าในอนาคต คิดเป็นร้อยละ 90.6 ,80.9 ,85.2 ,71.2
และ 77.3 ตามลำดับ โดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

จิตรัตตา รัตนวิวัฒน์ (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา มวยปล้ำ ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา และเปรียบเทียบ แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา ของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็น นักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย รวมทั้งสิ้น 242 คน ชายจำนวน 142 คน หญิงจำนวน 100 คน เลือก กลุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่า ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91 แบบสอบถามดังกล่าวประกอบด้วยแรงจูงใจด้านต่าง ๆ 4 ด้านคือ (1) ด้าน

ความรักความถนัดและความสนใจ (2) ด้านสุขภาพและพละนามัย (3) ด้านรายได้และผลประโยชน์ (4) ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t-test) วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเซฟเฟ (Scheffe) ผลการศึกษาพบว่า

1. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำของนักกีฬามวยปล้ำ ในภาพรวม ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านสุขภาพและพละนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำของนักกีฬามวยปล้ำ แยกตามตัวแปรเพศ และอายุ ปรากฏผลดังนี้

2.1 แยกตามเพศ พบว่า แรงจูงใจ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านสุขภาพและพละนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้าเพศชายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00, 4.22, 3.90 และ 4.05 ตามลำดับ และเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81, 4.19, 3.80 และ 3.99 ตามลำดับ

2.2 แยกตามระดับอายุ พบว่า แรงจูงใจด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านสุขภาพและพละนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านเกียรติยศชื่อเสียงและความก้าวหน้า อายุต่ำกว่า 12 ปี ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90, 3.89, และ 4.06 ตามลำดับ และอายุ 12-18 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91, 4.20, 3.86 และ 4.02 ตามลำดับ และอายุสูงกว่า 18 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96, 4.20, 3.83 และ 4.01 ตามลำดับ

3. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจในภาพรวมของการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำของนักกีฬามวยปล้ำในประเทศไทย

3.1 เปรียบเทียบระหว่างเพศ นักกีฬามวยปล้ำที่มีเพศต่างกันมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักกีฬาที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำ ด้านความรักความถนัดและความสนใจแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 เปรียบเทียบระหว่างอายุ นักกีฬามวยปล้ำที่มีระดับอายุต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬามวยปล้ำไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทำให้ผู้วิจัยทราบถึงแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาในแต่ละชนิด แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญในการฝึกนักกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งสิ่งที่เป็แรงจูงใจมีความแตกต่างกันในหลาย ๆ ด้าน และจุดประสงค์ที่ต้องการจากการเล่นกีฬาในแต่ละชนิดก็มีความแตกต่างกันไป แรงจูงใจสามารถช่วยให้บุคคลได้รับการพัฒนา และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทิศทางที่พึงประสงค์ สามารถเข้าใจตนเอง ปรับปรุงตนเอง ตระหนักและยอมรับความสามารถที่มีอยู่ของตัวเอง การกระตุ้นจากครอบครัว การได้รับการสนับสนุนจากสังคม จะมีส่วนทำให้เกิดแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเล่นกีฬานั้น ๆ

ธนศ สัมผัส (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของ นักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 กลุ่มตัวอย่างเป็น นักกีฬาในสังกัดชมรมกีฬาเปตองต่าง ๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน แยกเป็นนักกีฬา ชายจำนวน 200 คน และนักกีฬาหญิงจำนวน 200 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งเขต (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้พัฒนาจาก แบบสอบถามอิทธิพลของลักษณะ เป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกีฬาของนักกีฬาระดับอุดมศึกษาของ คุณัตว์ พิภพชัยกุล (2549: 71) มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .88 วิเคราะห์ ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมุติฐาน โดยใช้สถิติที (t-test, Independent)

ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขต กรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัด ชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552

2.1 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 พบว่า นักกีฬาชาย และนักกีฬาหญิง มีแรงจูงใจในการเลือก เล่นกีฬาเปตอง ไม่แตกต่างกัน

2.2 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 พบว่า นักกีฬาเยาวชน และ นักกีฬาระดับประชาชน มี แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศรัณย์ สุวรรณษา (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเล่นยิมนาสติกของ นักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 กลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มนักกีฬา ยิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จำนวน 86 คน เป็นนักกีฬาชาย จำนวน 38 คน เป็นนักกีฬาหญิง จำนวน 48 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มี ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที (t-test) และค่าเอฟ (F-test) และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดย วิธีของเชฟเฟ (Scheffe) ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นยิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านแรงจูงใจภายในและภายนอก มีแรงจูงใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก

2. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นยิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้า ร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37

2.1 เปรียบเทียบคะแนนระหว่างเพศ นักกีฬายิมนาสติกที่เพศต่างกัน พบว่ามีแรงจูงใจในการเล่นยิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติก ด้านแรงจูงใจภายใน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

2.2 เปรียบเทียบคะแนนระหว่างอายุ นักกีฬายิมนาสติกที่อายุต่างกัน พบว่ามีแรงจูงใจในการเล่นยิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติก ด้านแรงจูงใจภายใน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ประวีณ สุทธิสง่า (2553: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552. กลุ่มตัวอย่างคือนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 จำนวน 103 คน นักกีฬาชาย 68 คน นักกีฬาหญิง 35 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 ด้านแรงจูงใจภายใน และภายนอก มีแรงจูงใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก
2. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 ระหว่างเพศชาย และเพศชาย มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลไม่แตกต่างกัน
3. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 ระหว่างนักกีฬาซอฟท์บอลที่มีประสบการณ์การเล่นน้อยกว่า 1 ปี และนักกีฬาซอฟท์บอลที่มีประสบการณ์การเล่นมากกว่า 1 ปี มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลไม่แตกต่างกัน

ประเวศ สันติภาพ (2553: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬารักบี้ฟุตบอลหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 พ.ศ. 2553 ในด้านแรงจูงใจภายในและภายนอกจำนวน กลุ่มตัวอย่างคือนักกีฬาหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 พ.ศ. 2553 ทั้งหมด 12 ทีม ทีมละ 12 คน รวมจำนวน 144 คน แต่ผู้วิจัยสามารถเก็บรวบรวมข้อมูลได้จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 76.39 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่พัฒนามาจากแบบสอบถาม ของ คุณันต์ พิธิพรชัยกุล (2549: 1) เป็นแบบสอบถามเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬาหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 พ.ศ. 2553 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.92 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเลือกกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬารักบี้ฟุตบอลหญิง โดยรวมมีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 40.06 และมีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมากคิดเป็นร้อยละ 35.03

2. แรงจูงใจในการเลือกกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬารักบี้ฟุตบอลหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นรักบี้ฟุตบอลน้อยกว่า 2 ปี โดยรวมมีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 38.02 และมีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 34.81 และนักกีฬารักบี้ฟุตบอลหญิงที่มีประสบการณ์เล่นมากกว่า 2 ปีขึ้นไป โดยรวมมีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 43.57 และมีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35.48

จากการที่ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับงานวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องจะเห็นได้ว่า แรงจูงใจในส่วนสำคัญในการที่ทำให้บุคคลเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่พฤติกรรมพึงประสงค์ สามารถปรับปรุงตนเองเข้าใจตนเอง ยอมรับและตระหนักในความสามารถของตนเอง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่า การศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก จึงเป็นประโยชน์ช่วยให้เข้าใจพฤติกรรมมนุษย์มากขึ้น และผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือ คือแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์กีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดงอาครกีฬาเวสน์ 3 ปี พ.ศ. 2553 เพื่อพัฒนากีฬายิมนาสติก เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นสมาชิก จำนวน 644 คน เป็นสมาชิกชาย 414 คน สมาชิกหญิง 230 คน ซึ่งเป็นสมาชิกของศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นสมาชิกของศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 การประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้นจำนวน 260 คน เป็นสมาชิกชาย จำนวน 130 คน และสมาชิกหญิง จำนวน 130 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยการศึกษาจากงานวิจัยปริทัศน์ผู้เชี่ยวชาญ และเอกสารตำราต่างๆ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามที่วัดแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 เป็นแบบสอบถามวัดแรงจูงใจนี้มีทั้งหมด 30 ข้อ สามารถวัด ได้ 2 ด้าน คือ

2.1 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)

2.2 แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับคะแนนดังนี้

คะแนน 1 คะแนน หมายถึง น้อยที่สุด

คะแนน 2 คะแนน หมายถึง น้อย

คะแนน 3 คะแนน หมายถึง ปานกลาง

คะแนน 4 คะแนน หมายถึง มาก

คะแนน 5 คะแนน หมายถึง มากที่สุด

สำหรับเกณฑ์ที่ใช้พิจารณาระดับของแรงจูงใจ (ประคอง กรรณสูตร. 2538: 38) ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

มากที่สุด	4.50-5.00
มาก	3.50-4.49
ปานกลาง	2.50-3.49
น้อย	1.50-2.49
น้อยที่สุด	1.00-1.49

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่นๆ ซึ่งเป็นปลายเปิด (Open Ended)

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือวิธีการหาคุณภาพเครื่องมือ

เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่มีคุณภาพ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบสอบถามดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อหาขอบเขตและสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาอีสปอร์ต ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันกับเรื่องที่จะศึกษา

2. ปรึกษาประธานและคณะกรรมการที่ปรึกษาเพื่อขอคำแนะนำในการสร้างแบบสอบถาม โดยการแยกลักษณะของแรงจูงใจออกเป็น 2 ด้าน คือ

2.1 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)

2.2 แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

3. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จสมบูรณ์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบและหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยใช้บุคคลประเมินค่าเพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถาม

4. นำแบบสอบถามที่ได้ ไปทดลองใช้ (Try-out) กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ตามวิธีของ ครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือเท่ากับ 0.91

5. นำแบบสอบถาม ไปปรึกษาและให้ประธานและคณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตรทำการตรวจสอบอีกครั้ง ก่อนที่จะนำไปเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามตามขั้นตอน ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขออนุญาต และขอความร่วมมือไปยังผู้เชี่ยวชาญ
2. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงหัวหน้าศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. นำแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง
4. ดำเนินการเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง
5. นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความถูกต้อง แล้วนำไปดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาตรวจสอบความสมบูรณ์ จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าสถิติตามลักษณะที่ต้องการศึกษา ดังนี้

1. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์ โดยหาค่าความถี่ หาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
2. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 มาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ระหว่างเพศชาย และเพศหญิง โดยทดสอบค่าที (t-test)
4. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ระหว่างประสบการณ์ต่ำกว่า 5 ปี และ ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป โดยการทดสอบค่าที (t-test)
5. นำข้อมูลในตอนที่ 3 ซึ่งเป็นแบบสอบถามข้อเสนอแนะอื่น ๆ และความคิดเห็นมาวิเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามปลายเปิด (Open ended) นำมาสรุปเป็นรายด้านและนำเสนอในรูปแบบความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการแปลความหมายและการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำเสนอผลการวิจัย ดังต่อไปนี้

n	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
f	แทน จำนวนความถี่
%	แทน ร้อยละ
t	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบที (t-distribution)
$\bar{x}$	แทน คะแนนเฉลี่ย (mean)
S.D.	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
p	แทน ความน่าจะเป็น (Probability)
*	แทน นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาตรวจสอบความสมบูรณ์ จากนั้นได้นำมาวิเคราะห์หาค่าสถิติตามลักษณะที่ต้องการศึกษาดังนี้

- นำผลที่ได้จากแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์ โดยหาค่าความถี่ หาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
- นำผลที่ได้จากแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 มาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
- เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ระหว่างเพศชาย และเพศหญิง โดยทดสอบค่าที (t-test) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1
- เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ระหว่างประสบการณ์ต่ำกว่า 5 ปี และ ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป โดยการทดสอบค่าที (t-test) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2
- นำข้อมูลในตอนที่ 3 ซึ่งเป็นแบบสอบถามข้อเสนอแนะอื่น ๆ และความคิดเห็นมาวิเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามปลายเปิด (Open Ended) นำมาสรุปเป็นรายด้าน และนำเสนอในรูปแบบความเรียง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์ โดยแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ

ตาราง 1 ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม (n = 260)

รายการ	f	%
เพศ		
ชาย	130	50
หญิง	130	50
รวม	260	100
ระดับอายุ		
ต่ำกว่า 5 ปี	100	38.5
ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป	160	61.5
รวม	260	100

จากตาราง 1 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีทั้งหมด 260 คน แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 50 เพศหญิง 130 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ระดับอายุต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 38.5 ระดับอายุตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 61.5

ตอนที่ 2 นำแบบสอบถามตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 แต่ละด้านมาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทำการเปรียบเทียบตามตัวแปรเพศ และ ประสบการณ์การเล่น

ตาราง 2 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ด้านแรงจูงใจภายใน (n=260)

รายการ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาทักษะกีฬายิมนาสติก	4.82	0.48	มากที่สุด
2. ข้าพเจ้าต้องการชัยชนะ	4.76	0.49	มากที่สุด
3. ข้าพเจ้าต้องการใช้พลังงานในการเล่นกีฬายิมนาสติก	4.76	0.52	มากที่สุด
4. ข้าพเจ้าต้องการมีรูปร่างสวยงาม	4.63	0.55	มากที่สุด
5. ข้าพเจ้าชอบความตื่นเต้น	4.67	0.61	มากที่สุด
6. ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ	4.80	0.48	มากที่สุด
7. ข้าพเจ้ารู้สึกดีที่ได้เล่นยิมนาสติก	4.69	0.56	มากที่สุด
8. ข้าพเจ้าต้องการลดความตึงเครียด	4.68	0.53	มากที่สุด
9. ข้าพเจ้าอยากออกกำลังกาย	4.77	0.47	มากที่สุด
10. ข้าพเจ้าคิดว่าตัวเองมีความสามารถ	4.67	0.59	มากที่สุด
11. ข้าพเจ้าชอบการแสดงออก	4.65	0.63	มากที่สุด
12. ข้าพเจ้าชอบที่ได้รู้สึกข้าพเจ้าเป็นคนสำคัญ	4.73	0.57	มากที่สุด
13. ข้าพเจ้าต้องการมีสมรรถภาพทางกายที่ดี	4.82	0.46	มากที่สุด
14. ข้าพเจ้าชอบความท้าทาย	4.66	0.65	มากที่สุด
15. ข้าพเจ้าชอบความสนุกในการเล่นกีฬายิมนาสติก	4.84	0.37	มากที่สุด
รวม	4.73	0.29	มากที่สุด

จากตาราง 2 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่น พ.ศ. 2553 ทางด้านแรงจูงใจภายใน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.73 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.46 โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่นักกีฬามีแรงจูงใจในการเล่นกีฬามากที่สุด คือ ข้าพเจ้าชอบความสนุกในการเล่นกีฬายิมนาสติก อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.84 (S.D.=0.86)

ตาราง 3 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก
ของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ด้านแรงจูงใจภายนอก (n=260)

รายการ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าต้องการมีกลุ่มเพื่อนในกีฬายิมนาสติก	4.62	0.55	มากที่สุด
2. ข้าพเจ้าชอบกีฬายิมนาสติกเพราะได้มีโอกาสท่องเที่ยว	4.65	0.66	มากที่สุด
3. ข้าพเจ้าชอบการช่วยเหลือเพื่อนที่ได้ทำท่าที่ยากขึ้น	4.54	0.61	มากที่สุด
4. ครอบครัวต้องการให้เล่นยิมนาสติก	4.60	0.65	มากที่สุด
5. ข้าพเจ้าชอบที่ได้พบเพื่อนใหม่ ๆ	4.75	0.50	มากที่สุด
6. ข้าพเจ้าอยากได้รางวัล	4.68	0.52	มากที่สุด
7. ข้าพเจ้าชอบความมีน้ำใจของทีม	4.72	0.48	มากที่สุด
8. ข้าพเจ้าชอบที่ได้ออกนอกบ้าน	4.68	0.65	มากที่สุด
9. ข้าพเจ้าชอบการแข่งขัน	4.74	0.57	มากที่สุด
10. ข้าพเจ้าอยากเป็นส่วนหนึ่งของทีม	4.62	0.54	มากที่สุด
11. ข้าพเจ้าต้องการก้าวไปสู่ระดับที่สูงขึ้น	4.72	0.52	มากที่สุด
12. ข้าพเจ้าต้องการเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป	4.78	0.48	มากที่สุด
13. ข้าพเจ้าชอบผู้ฝึกสอนยิมนาสติก	4.75	0.49	มากที่สุด
14. ข้าพเจ้าต้องการความมีชื่อเสียง	4.77	0.55	มากที่สุด
15. ข้าพเจ้าชอบทักษะที่ทำหายในการเล่นอุปกรณ์ยิมนาสติก	4.88	0.35	มากที่สุด
รวม	4.70	0.29	มากที่สุด

จากตาราง 3 แสดงว่าคะแนนเฉลี่ย แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึก
กีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ด้านแรงจูงใจภายนอก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.70
และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.29 โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่สมาชิกมีแรงจูงใจมากที่สุด คือ ข้าพเจ้าชอบทักษะ
ที่ทำหายในการเล่นอุปกรณ์ยิมนาสติก อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.88
และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.35

ตาราง 4 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของศูนย์ฝึก
กีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามเพศ (n=260)

รายการ	ชาย		ระดับ	หญิง		ระดับ
	(n=130)			(n=130)		
	$\bar{X}$	S.D.		$\bar{x}$	S.D.	
1. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาทักษะกีฬายิมนาสติก	4.98	0.19	มากที่สุด	4.67	0.61	มากที่สุด
2. ข้าพเจ้าต้องการชัยชนะ	4.92	0.29	มากที่สุด	4.60	0.59	มากที่สุด
3. ข้าพเจ้าต้องการใช้พลังงานในการเล่นกีฬายิมนาสติก	4.90	0.32	มากที่สุด	4.62	0.63	มากที่สุด
4. ข้าพเจ้าต้องการมีรูปร่างสวยงาม	4.63	0.53	มากที่สุด	4.62	0.58	มากที่สุด
5. ข้าพเจ้าชอบความตื่นเต้น	4.85	0.36	มากที่สุด	4.50	0.76	มากที่สุด
6. ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ	4.89	0.35	มากที่สุด	4.71	0.57	มากที่สุด
7. ข้าพเจ้ารู้สึกดีที่ได้เล่นยิมนาสติก	4.75	0.47	มากที่สุด	4.64	0.63	มากที่สุด
8. ข้าพเจ้าต้องการลดความตึงเครียด	4.78	0.43	มากที่สุด	4.58	0.59	มากที่สุด
9. ข้าพเจ้าอยากออกกำลังกาย	4.82	0.42	มากที่สุด	4.72	0.51	มากที่สุด
10. ข้าพเจ้าคิดว่าตัวเองมีความสามารถ	4.74	0.44	มากที่สุด	4.60	0.71	มากที่สุด
11. ข้าพเจ้าชอบการแสดงออก	4.75	0.45	มากที่สุด	4.55	0.76	มากที่สุด
12. ข้าพเจ้าชอบที่ได้รู้สึกข้าพเจ้าเป็นคนสำคัญ	4.88	0.34	มากที่สุด	4.58	0.71	มากที่สุด
13. ข้าพเจ้าต้องการมีสมรรถภาพทางกายที่ดี	4.86	0.36	มากที่สุด	4.78	0.54	มากที่สุด
14. ข้าพเจ้าชอบความท้าทาย	4.92	0.30	มากที่สุด	4.41	0.80	มาก
15. ข้าพเจ้าชอบความสนุกในการเล่นกีฬายิมนาสติก	4.90	0.30	มากที่สุด	4.78	0.43	มากที่สุด
รวม	4.84	0.16	มากที่สุด	4.62	0.35	มากที่สุด

จากตาราง 4 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ด้านแรงจูงใจภายใน เพศชาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.84 (S.D.=0.16) และเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.62 (S.D.=0.35) โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่สมาชิกชายมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกมากที่สุด คือ ข้อที่ต้องการพัฒนาทักษะกีฬายิมนาสติก อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.98 (S.D.=0.19) และข้อที่สมาชิกหญิงมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกมากที่สุด คือ ข้อที่ต้องการมีสมรรถภาพทางกายที่ดี และข้อที่ชอบความสนุกในการเล่นกีฬายิมนาสติก อยู่ในระดับอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน คือเท่ากับ 4.78 เท่ากัน (S.D.=0.54, 0.43 ตามลำดับ)

ตาราง 5 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก
ของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ด้านแรงจูงใจภายนอก
จำแนกตามเพศ (n=260)

รายการ	ชาย		ระดับ	หญิง		ระดับ
	(n=130)			(n=130)		
	$\bar{X}$	S.D.		$\bar{x}$	S.D.	
1. ข้าพเจ้าต้องการมีกลุ่มเพื่อนในกีฬายิมนาสติก	4.68	0.48	มากที่สุด	4.55	0.61	มากที่สุด
2. ข้าพเจ้าชอบกีฬายิมนาสติกเพราะได้มีโอกาสท่องเที่ยว	4.86	0.36	มากที่สุด	4.43	0.81	มาก
3. ข้าพเจ้าชอบการช่วยเหลือเพื่อนที่ได้ทำท่าที่ยากขึ้น	4.57	0.52	มากที่สุด	4.52	0.69	มากที่สุด
4. ครอบครัวต้องการให้เล่นยิมนาสติก	4.63	0.63	มากที่สุด	4.58	0.66	มากที่สุด
5. ข้าพเจ้าชอบที่ได้พบเพื่อนใหม่ ๆ	4.75	0.49	มากที่สุด	4.75	0.50	มากที่สุด
6. ข้าพเจ้าอยากได้รางวัล	4.70	0.46	มากที่สุด	4.67	0.58	มากที่สุด
7. ข้าพเจ้าชอบความมีน้ำใจของทีม	4.69	0.46	มากที่สุด	4.75	0.49	มากที่สุด
8. ข้าพเจ้าชอบที่ได้ออกนอกบ้าน	4.81	0.41	มากที่สุด	4.55	0.80	มากที่สุด
9. ข้าพเจ้าชอบการแข่งขัน	4.89	0.35	มากที่สุด	4.59	0.70	มากที่สุด
10. ข้าพเจ้าอยากเป็นส่วนหนึ่งของทีม	4.58	0.49	มากที่สุด	4.65	0.59	มากที่สุด
11. ข้าพเจ้าต้องการก้าวไปสู่ระดับที่สูงขึ้น	4.75	0.43	มากที่สุด	4.70	0.60	มากที่สุด
12. ข้าพเจ้าต้องการเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป	4.88	0.35	มากที่สุด	4.68	0.57	มากที่สุด
13. ข้าพเจ้าชอบผู้ฝึกสอนยิมนาสติก	4.79	0.46	มากที่สุด	4.72	0.53	มากที่สุด
14. ข้าพเจ้าต้องการความมีชื่อเสียง	4.92	0.26	มากที่สุด	4.62	0.70	มากที่สุด
15. ข้าพเจ้าชอบทักษะที่ทำหายในการเล่นอุปกรณ์ยิมนาสติก	4.97	0.21	มากที่สุด	4.80	0.43	มากที่สุด
รวม	4.77	0.18	มากที่สุด	4.64	0.35	มากที่สุด

จากตาราง 5 แสดงว่าคะแนนเฉลี่ย แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึก
กีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ด้านแรงจูงใจภายนอก เพศชาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.77
(S.D.=0.18) และเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.64 (S.D.=0.35) โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่สมาชิกชายมีแรงจูงใจมากที่สุด คือข้อ 1 ข้างพเจ้าชอบทักษะ
ที่ทำหายในการเล่นกีฬายิมนาสติก อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.97 (S.D.=0.21) และ
ข้อที่สมาชิกหญิงมีแรงจูงใจมากที่สุด คือข้อ 1 ข้างพเจ้าชอบทักษะที่ทำหายในการเล่นอุปกรณ์ยิมนาสติก
อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.80 (S.D.=0.43)

ตาราง 6 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่น
กีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553
ระหว่างเพศชาย และเพศหญิง

รายการ	ชาย		หญิง		t	p
	(n=130)		(n=130)			
	$\bar{x}$	S.D	$\bar{x}$	S.D.		
แรงจูงใจภายนอก	4.77	0.18	4.64	0.35	3.65*	.000
แรงจูงใจภายใน	4.84	0.16	4.62	0.35	6.18*	.000
รวม	4.80	0.15	4.63	0.34	5.13*	.000

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 แสดงว่า สมาชิกชายกับสมาชิกหญิง มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก
ด้านแรงจูงใจภายในและภายนอก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 7 คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิก ศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตาม ประสบการณ์การเล่นกีฬายิมนาสติก (n=260)

รายการ	ต่ำกว่า 5 ปี		ระดับ	5 ปีขึ้นไป		ระดับ
	(n=100)			(n=160)		
	$\bar{X}$	S.D.		$\bar{x}$	S.D.	
1. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาทักษะกีฬายิมนาสติก	4.75	0.57	มากที่สุด	4.87	0.40	มากที่สุด
2. ข้าพเจ้าต้องการชัยชนะ	4.70	0.59	มากที่สุด	4.80	0.41	มากที่สุด
3. ข้าพเจ้าต้องการใช้พลังงานในการเล่นกีฬายิมนาสติก	4.73	0.60	มากที่สุด	4.78	0.47	มากที่สุด
4. ข้าพเจ้าต้องการมีรูปร่างสวยงาม	4.66	0.59	มากที่สุด	4.61	0.53	มากที่สุด
5. ข้าพเจ้าชอบความตื่นเต้น	4.70	0.52	มากที่สุด	4.66	0.67	มากที่สุด
6. ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ	4.87	0.39	มากที่สุด	4.76	0.53	มากที่สุด
7. ข้าพเจ้ารู้สึกดีที่ได้เล่นยิมนาสติก	4.64	0.62	มากที่สุด	4.72	0.51	มากที่สุด
8. ข้าพเจ้าต้องการลดความตึงเครียด	4.64	0.54	มากที่สุด	4.70	0.52	มากที่สุด
9. ข้าพเจ้าอยากออกกำลังกาย	4.79	0.43	มากที่สุด	4.75	0.50	มากที่สุด
10. ข้าพเจ้าคิดว่าตัวเองมีความสามารถ	4.46	0.65	มาก	4.80	0.51	มากที่สุด
11. ข้าพเจ้าชอบการแสดงออก	4.48	0.68	มาก	4.76	0.58	มากที่สุด
12. ข้าพเจ้าชอบที่ได้รู้สึกข้าพเจ้าเป็นคนสำคัญ	4.69	0.67	มากที่สุด	4.76	0.50	มากที่สุด
13. ข้าพเจ้าต้องการมีสมรรถภาพทางกายที่ดี	4.73	0.56	มากที่สุด	4.88	0.37	มากที่สุด
14. ข้าพเจ้าชอบความท้าทาย	4.66	0.68	มากที่สุด	4.66	0.64	มากที่สุด
15. ข้าพเจ้าชอบความสนุกในการเล่นกีฬายิมนาสติก	4.82	0.38	มากที่สุด	4.86	0.36	มากที่สุด
รวม	4.69	0.35	มากที่สุด	4.76	0.24	มากที่สุด

จากตาราง 7 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ย แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ด้านแรงจูงใจภายใน อายุต่ำกว่า 5 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.69 (S.D.=0.35) อายุตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.76 (S.D.=0.24) โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุดเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่สมาชิกอายุต่ำกว่า 5 ปี มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกมากที่สุด คือข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.87 (S.D.=0.39) และข้อที่สมาชิกอายุตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไปมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกมากที่สุด คือข้าพเจ้าต้องการมีสมรรถภาพทางกายที่ดี อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.88 (S.D.=0.37)

ตาราง 8 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิก ศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตาม ประสบการณ์การเล่นกีฬายิมนาสติก (n=260)

รายการ	ต่ำกว่า 5 ปี		ระดับ	5 ปีขึ้นไป		ระดับ
	(n=100)			(n=160)		
	$\bar{x}$	S.D.		$\bar{x}$	S.D.	
1. ข้าพเจ้าต้องการมีกลุ่มเพื่อนในกีฬายิมนาสติก	4.71	0.55	มากที่สุด	4.56	0.54	มากที่สุด
2. ข้าพเจ้าชอบกีฬายิมนาสติก เพราะได้มีโอกาสท่องเที่ยว	4.64	0.62	มากที่สุด	4.65	0.69	มากที่สุด
3. ข้าพเจ้าชอบการช่วยเหลือเพื่อนที่ได้ทำท่าที่ยากขึ้น	4.32	0.63	มาก	4.68	0.56	มากที่สุด
4. ครอบครัวต้องการให้เล่นยิมนาสติก	4.55	0.60	มากที่สุด	4.64	0.67	มากที่สุด
5. ข้าพเจ้าชอบที่ได้พบเพื่อนใหม่ ๆ	4.79	0.45	มากที่สุด	4.73	0.52	มากที่สุด
6. ข้าพเจ้าอยากได้รางวัล	4.54	0.55	มากที่สุด	4.78	0.48	มากที่สุด
7. ข้าพเจ้าชอบความมีน้ำใจของทีม	4.77	0.44	มากที่สุด	4.69	0.50	มากที่สุด
8. ข้าพเจ้าชอบที่ได้ออกนอกบ้าน	4.69	0.63	มากที่สุด	4.67	0.67	มากที่สุด
9. ข้าพเจ้าชอบการแข่งขัน	4.73	0.56	มากที่สุด	4.75	0.58	มากที่สุด
10. ข้าพเจ้าอยากเป็นส่วนหนึ่งของทีม	4.63	0.61	มากที่สุด	4.61	0.50	มากที่สุด
11. ข้าพเจ้าต้องการก้าวไปสู่ระดับที่สูงขึ้น	4.53	0.61	มากที่สุด	4.84	0.42	มากที่สุด
12. ข้าพเจ้าต้องการเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป	4.71	0.49	มากที่สุด	4.82	0.47	มากที่สุด
13. ข้าพเจ้าชอบผู้ฝึกสอนยิมนาสติก	4.75	0.50	มากที่สุด	4.76	0.49	มากที่สุด
14. ข้าพเจ้าต้องการความมีชื่อเสียง	4.70	0.61	มากที่สุด	4.82	0.51	มากที่สุด
15. ข้าพเจ้าชอบทักษะที่ทำหายในการเล่นอุปกรณ์ยิมนาสติก	4.82	0.45	มากที่สุด	4.93	0.26	มากที่สุด
รวม	4.66	0.33	มากที่สุด	4.73	0.25	มากที่สุด

จากตาราง 8 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ย แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ด้านแรงจูงใจภายนอก อายุต่ำกว่า 5 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.66 (S.D.=0.33) อายุตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.73 (S.D.=0.25) โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่สมาชิกอายุต่ำกว่า 5 ปี มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกมากที่สุด คือข้าพเจ้าชอบที่ได้พบเพื่อนใหม่ ๆ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.79 (S.D.=0.45) และข้อที่สมาชิกอายุตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไปมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกมากที่สุด คือข้าพเจ้าทักษะที่ทำหายในการเล่นอุปกรณ์ยิมนาสติก อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.93 (S.D.=0.26)

ตาราง 9 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 จำแนกตามประสบการณ์การเล่น

รายการ	ต่ำกว่า 5 ปี		ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป		t	p
	(n=100)		(n=160)			
	̄x	S.D.	̄x	S.D.		
แรงจูงใจภายนอก	4.66	0.33	4.73	0.25	-1.87	.053
แรงจูงใจภายใน	4.69	0.35	4.76	0.24	-1.84*	.000
รวมทุกด้าน	4.67	0.33	4.74	0.24	-1.94*	.000

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 แสดงว่า สมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ที่มีระดับประสบการณ์การเล่นที่แตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก ด้านแรงจูงใจภายในแตกต่างกัน แต่ด้านแรงจูงใจภายนอก พบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแบบปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่น ๆ ที่ทำให้เล่นกีฬายิมนาสติก

กลุ่มตัวอย่างไม่ได้แสดงความคิดเห็นหรือแรงจูงใจอื่น ๆ ในส่วนของแบบสอบถาม
ปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่น ๆ ที่ทำให้เล่นกีฬายิมนาสติก

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก ชาย หญิง ประสิทธิภาพในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553

สมมุติฐานในการวิจัย

1. แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ที่มีเพศต่างกันมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกต่างกัน
2. แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ที่มีประสิทธิภาพต่างกันมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกต่างกัน

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นสมาชิก จำนวน 644 คน สมาชิกชาย 414 คน สมาชิกหญิง 230 คน ซึ่งเป็นสมาชิกของศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นสมาชิกของศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 จากการประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างสมาชิกทั้งหมด 260 คน เป็นสมาชิกชาย จำนวน 130 คน สมาชิกหญิง จำนวน 130 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยการศึกษาจากงานวิจัย ปรัชญาผู้เชี่ยวชาญ และเอกสารตำราต่างๆ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามที่วัดแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 เป็นแบบสอบถามวัดแรงจูงใจนี้มีทั้งหมด 30 ข้อ สามารถวัดได้ 2 ด้าน คือ

2.1 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)

2.2 แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่น ๆ ซึ่งเป็นปลายเปิด (Open Ended)

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาตรวจสอบความสมบูรณ์ จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าสถิติตามลักษณะที่ต้องการศึกษา ดังนี้

1. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์ โดยหาค่าความถี่หาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
2. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 มาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ระหว่างเพศชาย และเพศหญิง โดยทดสอบค่าที (t-test)
4. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ระหว่างประสบการณ์ต่ำกว่า 5 ปี และ ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป โดยการทดสอบค่าที (t-test)
5. นำข้อมูลในตอนที่ 3 ซึ่งเป็นแบบสอบถามข้อเสนอแนะอื่น ๆ และความคิดเห็นมาวิเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามปลายเปิด (Open ended) นำมาสรุปเป็นรายด้านและนำเสนอในรูปแบบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลจากสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นสมาชิกของศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ทั้งหมด 260 คน แบ่งเป็น เพศชาย จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 50 เพศหญิง 130 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ประสบการณ์การเล่นยิมนาสติกต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 38.5 อายุตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 61.5

2. คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นยิมนาสติกของสมาชิก ศูนย์ฝึกกีฬาโยมมาสติกไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553

2.1 แรงจูงใจภายใน มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.73 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.29

2.2 แรงจูงใจภายนอก มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.70 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.29

3. คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการกีฬาเล่นยิมนาสติกของ สมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 แยกตามตัวแปร

3.1 แยกตามเพศ คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่น ยิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 แยกเป็นรายด้านคือ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) โดยรวม เพศชายเท่ากับ 4.84 (S.D. = 0.16) และเพศหญิง เท่ากับ 4.62 (S.D. = 0.35) แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) โดยรวม เพศชาย เท่ากับ 4.77 (S.D. = 0.18) เพศหญิงเท่ากับ 4.64 (S.D. = 0.35)

3.2 แยกตามประสบการณ์การเล่นยิมนาสติก คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นยิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 แยกเป็นรายด้านคือ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) โดยรวมประสบการณ์ต่ำกว่า 5 ปี เท่ากับ 4.69 (S.D. = 0.35) และประสบการณ์ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป เท่ากับ 4.76 (S.D. = 0.24) แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) โดยรวมประสบการณ์ต่ำกว่า 5 ปี เท่ากับ 4.66 (S.D. = 0.33) และประสบการณ์ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป เท่ากับ 4.73 (S.D. = 0.25)

4. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นยิมนาสติก ของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553

4.1 แรงจูงใจในการเล่นยิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ระหว่างเพศชายและเพศหญิง มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาโยมมาสติกของสมาชิก ด้านแรงจูงใจภายในและภายนอก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาโยมมาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ระหว่างประสบการณ์เล่นต่ำกว่า 5 ปี และ ประสบการณ์เล่นตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป มีแรงจูงใจ ในการเล่นกีฬาโยมมาสติกของสมาชิก ด้านแรงจูงใจภายใน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

5. สำหรับข้อมูลในตอนี่ 3 ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่น ๆ ที่ ทำให้เล่นกีฬาโยมมาสติก ปรากฏว่าไม่มีสมาชิก แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

อภิปรายผล

จากการศึกษาครั้งนี้ทำให้ทราบแรงจูงใจในการเล่นยิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ในด้านแรงจูงใจภายใน โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า สมาชิกชอบความสนุกในการเล่นกีฬายิมนาสติก แสดงว่าสมาชิกต้องการที่จะใช้ประโยชน์จากการเล่นกีฬาให้เกิดความสนุกสนาน ซึ่งสิ่งที่กล่าวมานี้ เป็นแรงกระตุ้นเกิดขึ้นจากแรงจูงใจภายใน ดังที่ ซาญชัย โพธิ์คลัง (2532: 50) กล่าวว่า แรงจูงใจนับว่ามีบทบาทสำคัญมากกว่าการเตรียมทีมฝึกซ้อมกีฬา นักจิตวิทยาให้ทัศนะแตกต่างกัน สรุปแล้วพอจะกล่าวได้ว่าแรงจูงใจเป็นกระบวนการที่อยู่ในตัวนักกีฬาแต่ละคนซึ่งพร้อมจะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้นเพื่อให้อยากกระทำสิ่งนั้น ๆ มากขึ้น หมายความว่านักกีฬาทุกคนต่างก็มีแรงจูงใจภายในซึ่งสอดคล้องกับ เทย์เลอร์ และลูธัน (สมบัติ กาญจนกิจ และสมหญิง จันทุไทย. 2542: อ้างอิงจาก Taylor; & Luthan" 1959.) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจภายใน หมายถึงแรงจูงใจที่เกิดจากแรงกระตุ้นอย่างใดอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นภายในตัวเอง โดยไม่มีผลจากสาเหตุภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง ในการเล่นเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง แรงจูงใจภายในมีความสำคัญและมีค่ามากสำหรับนักกีฬาแต่ละคนที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมหรือเล่นกีฬา

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

จากการวิเคราะห์ข้อมูล แรงจูงใจในการเล่นยิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 ในด้านแรงจูงใจภายนอก โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า สมาชิกชอบทักษะที่ทำนายในการเล่นอุปกรณ์ยิมนาสติก บ่งบอกว่าสมาชิกมีแนวคิดที่จะพัฒนาทักษะของตัวเอง เพื่อให้สามารถทำท่าต่าง ๆ บนอุปกรณ์ยิมนาสติก มีการกำหนดเป้าหมายที่เกิดขึ้นจากปัจจัยภายนอก และรับรู้ปัจจัยภายนอกเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ ซึ่งได้รับอิทธิพลจากสภาพแวดล้อมทางสังคมที่อยู่รอบตัวนักกีฬาได้คำนึงถึงความเป็นไปได้ของเป้าหมาย ไม่เช่นนั้น การตั้งเป้าหมายจะทำให้แรงจูงใจลดลง ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ พนมไพร ไชยงค์ (2542: 138-139) กำหนดทิศทางและเป้าหมายของพฤติกรรม เช่น เมื่อหิวก็จะมีพฤติกรรมที่มุ่งไปสู่การแสวงหาอาหาร เช่น เดินไปร้านข้าวแกง ฝากเพื่อนไปซื้อ หรือว่าจะเลือกทำอย่างไรดี เพราะมีทางเลือกหลายทางเพื่อให้ได้อาหารมาบำบัดความหิว การได้รับประทานอาหารจึงเป็นจุดหมายปลายทาง หรือทิศทางของพฤติกรรม จากทฤษฎีและหลักการพอสรุปได้ว่าการที่บุคคลจะประสบความสำเร็จได้นั้นย่อมเกิดจากสิ่งเร้าต่าง ๆ ที่อยู่ภายในตัวเอง หรือมีสิ่งแวดล้อมอย่างอื่นมาเป็นตัวกำหนด ซึ่งขึ้นอยู่กับความต้องการมากหรือน้อยของแรงจูงใจนั้น ๆ และสอดคล้องกับ มาสโลว์ (สุรางค์ ไคว์ตระกูล. 2544: 160-161; อ้างอิงจาก Maslow, Abraham. 1970: unpagged) ได้เสนอทฤษฎีลำดับความต้องการ โดยอธิบายว่ามนุษย์จะมีความต้องการจาก

ระดับพื้นฐานไปสู่ระดับที่สูงขึ้น โดยเริ่มจาก ความต้องการทางด้านสรีระ ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยของสวัสดิการ ความต้องการความรักและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ ความต้องการที่จะรู้สึกว่ามีค่า ความต้องการที่จะรู้สึกว่ามีค่า ความต้องการที่จะรู้จักตนเองอย่างแท้จริง และพัฒนาตนเองเต็มที่ตามศักยภาพของตน จากความต้องการที่มาสโลว์ กล่าวมานั้นจะเห็นได้ว่า ความต้องการในขั้นที่หนึ่ง สอง และสามนั้น จะเกิดขึ้นเป็นแรงจูงใจภายนอกจิตใจ แต่ความต้องการขั้นที่สี่ และห้า ของมาสโลว์นั้นเกิดขึ้นกับจิตใจ

3. เพศ

จากการวิเคราะห์ข้อมูล แรงจูงใจในการเล่นยิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553 พบว่าเพศชาย ทั้งภายในและภายนอกอยู่ในระดับมากที่สุด และเพศหญิง ทั้งภายในและภายนอกก็อยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ เพ็ญพรรณ มูลมงคล (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักเรียนโรงเรียนกีฬา ปีการศึกษา 2547 นักกีฬายายและหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนัก อยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนการเปรียบเทียบระหว่างเพศชายและหญิง เกี่ยวกับยิมนาสติกพบว่ามีความแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกทางด้านแรงจูงใจภายในและภายนอก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบว่าเพศชายได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการออกกำลังกาย แสดงให้เห็นถึงทัศนคติที่ดีต่อตนเองเล็งเห็นถึงความจำเป็นและความสำคัญของการออกกำลังกาย และอาจเป็นเพราะเพศชายนั้นต้องการที่จะพัฒนาทักษะยิมนาสติก เพื่อที่ได้มีกลุ่มเพื่อนที่เล่นกีฬายิมนาสติกยอมรับ จึงทำให้สมาชิกชายให้ความสำคัญต่อการออกกำลังกายโดยการเล่นกีฬายิมนาสติก มากกว่า สมาชิกหญิง ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ จินดา บุญช่วยเกื้อกุล (2541: 66) ที่ได้กล่าวไว้ว่าเพศชายมีผลต่อการออกกำลังกายเนื่องจากลักษณะโครงสร้างของร่างกายทั้งกล้ามเนื้อและกระดูก รวมทั้งประสิทธิภาพการทำงานของทุกระบบของร่างกายของผู้หญิงและผู้ชายแตกต่างกันโดยธรรมชาติ ถ้าเทียบส่วนผู้หญิงจะมีรูปร่างด้อยกว่าผู้ชาย (โดยน้ำหนัก) น้ำหนักผู้หญิงโดยเฉลี่ยน้อยกว่าผู้ชาย และน้ำหนักตัวที่เป็นกล้ามเนื้อน้อยกว่า และสอดคล้องกับผลการค้นคว้าของ ดีไซร์และไรอัน (จุฑาทิพย์ ชำนาญผล. 2549: 55; อ้างอิงจาก Deci; & Ryan. 1985) ไม่ว่าจะเป็นตัวนักกีฬาหรือว่าใครก็ตามที่ได้รับฝึกฝนและเรียนรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติ บุคคลเหล่านั้นก็จะค้นพบว่า การที่จะประสบผลสำเร็จได้นั้นขึ้นอยู่กับแรงจูงใจของนักกีฬาเองและทำให้เกิดความมุ่งมั่นและพยายามที่จะเรียนรู้และฝึกฝนเพื่อนำตนเองไปสู่ความสำเร็จที่วางไว้ สรุปได้ว่า เนื่องด้วยเหตุผลเกี่ยวกับโครงสร้างของร่างกายที่แตกต่างกันของเพศชายและเพศหญิง ซึ่งเพศหญิงมีข้อจำกัดหลายประการที่ส่งผลให้มีพฤติกรรมการออกกำลังกายน้อยกว่าเพศชาย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรัณย์ สุวรรณษา (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเล่นยิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 เปรียบเทียบคะแนนระหว่างเพศ นักกีฬายิมนาสติกที่เพศต่างกัน พบว่ามีความแรงจูงใจในการเล่นยิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกด้านแรงจูงใจภายใน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

4. ประสพการณ์การเล่น

จากการวิเคราะห์ข้อมูล แรงจูงใจในการเล่นยิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่น ดินแดง พ.ศ. 2553 พบว่าประสพการณ์การเล่นต่ำกว่า 5 ปี ทั้งภายในและภายนอกอยู่ในระดับมากที่สุด และตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป ทั้งภายในและภายนอกอยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับ ประเวศ สันติภาพ (2553: บทคัดย่อ) ที่ทำวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกกีฬารักบี้ฟุตบอลของ นักกีฬารักบี้ฟุตบอลหญิง ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 พ.ศ. 2553 พบว่า แรงจูงใจในการเลือกกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬารักบี้ฟุตบอลหญิงที่มีประสพการณ์การเล่นรักบี้ฟุตบอลน้อยกว่า 2 ปี โดยรวมมีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 38.02 และ นักกีฬารักบี้ฟุตบอลหญิงที่มีประสพการณ์เล่นมากกว่า 2 ปีขึ้นไป โดยรวมมีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35.48 ส่วนการเปรียบเทียบระหว่างประสพการณ์การเล่นต่ำกว่า 5 ปี และตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป พบว่าแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก ด้านแรงจูงใจภายใน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบว่าสมาชิกกีฬายิมนาสติกที่มีประสพการณ์การเล่น ยิมนาสติกต่ำกว่า 5 ปี แสดงให้เห็นถึงความต้องการเรียนรู้ถึงทักษะใหม่ ๆ ในการเล่นกีฬายิมนาสติกเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมาย คือความต้องการซึ่งรางวัล ส่วนการเปรียบเทียบระหว่าง ประสพการณ์การเล่นกีฬายิมนาสติกเล่นต่ำกว่า 5 ปีและตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป ด้านแรงจูงใจภายนอก ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 แสดงให้เห็นถึงความผูกพันระหว่างผู้ฝึกสอนกับ สมาชิกที่มี แสดงให้เห็นถึงสมาชิกส่วนให้ความเคารพและนับถือ และชื่นชอบในตัวของผู้ฝึกสอน เพราะว่าผู้ฝึกสอนส่วนมากมักจะเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักกีฬา อีกทั้งให้วิชาความรู้ ทักษะและเทคนิคต่าง ๆ ในการฝึกสอน ตลอดจนการดูแลและให้กำลังใจ รวมไปถึงแนะแนวทางในขณะ ที่นักกีฬากำลังแข่งขัน จึงทำให้นักกีฬาชื่นชอบผู้ฝึกสอนกีฬายิมนาสติก และด้านแรงจูงใจภายนอกยังมีความต้องการที่จะมีสมรรถภาพทางกายที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับ ชาญชัย โพธิ์คลัง (2532 : 51) ที่กล่าวถึงนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมหรือแข่งขันว่าเกิดจากการสร้างแรงจูงใจต่างกัน ความพอใจที่ทำให้เกิดความสำเร็จที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใต้จิตสำนึก คือ ความต้องการที่จะยกระดับตัวเอง ซึ่งการที่มีสมรรถภาพทางกายที่ดี ย่อมเกิดจากการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ จาก ทฤษฎีและหลักการรวมทั้งการวิจัยต่าง ๆ พอสรุปได้ว่า แรงจูงใจมีส่วนสำคัญในการสร้าง ความสำเร็จและพัฒนาบุคคล ทำให้สามารถปรับปรุงตนเอง ยอมรับและตระหนักในความสามารถ ของตนเอง เพื่อช่วยให้กระทำได้สิ่งใดสิ่งหนึ่งบรรลุเป้าหมาย มีแนวทางอันแน่นอน ซึ่งอาจเกิดจาก ความต้องการของผู้กระทำหรือผู้กระทำได้รับสิ่งเร้าจากภายนอกสามารถนำไปปรับปรุงใช้ให้เกิด ประโยชน์โดยรวมต่อสังคมได้ ซึ่งสอดคล้องกับ ประวิณ สุทธิสง่า (2553: บทคัดย่อ) ที่ทำวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 พบว่าแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขต การศึกษา 12 พ.ศ. 2552 ระหว่างนักกีฬาซอฟท์บอลที่มีประสพการณ์การเล่นน้อยกว่า 1 ปี และ

นักกีฬาซอฟท์บอลที่มีประสบการณ์การเล่นมากกว่า 1 ปี มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟท์บอล ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

ผู้ฝึกสอนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกีฬายิมนาสติก ควรให้การสนับสนุน ส่งเสริม และเผยแพร่กีฬายิมนาสติกให้เป็นที่ยอมรับของภาครัฐและเอกชน หรือบุคคลทั่วไป โดยการจัดให้มีการแข่งขันเป็นระยะ ๆ ตลอดทั้งปี เพื่อให้เด็กกีฬามีแรงจูงใจที่จะฝึกซ้อม และหันมาเล่นกีฬายิมนาสติกมากขึ้น และพัฒนากีฬายิมนาสติกโดยการจัดการอบรมผู้ฝึกสอนโดยให้ความรู้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์การกีฬาและจิตวิทยาการกีฬา รวมถึงการสอนยิมนาสติกพื้นฐานที่ถูกต้อง นำผลที่ได้จากการวิจัยนี้ไปใช้เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนางานการกีฬายิมนาสติกต่อไปในอนาคต

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของผู้ฝึกสอนกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาในประเทศไทย
2. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬายิมนาสติกของนักกีฬาที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย
3. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการพัฒนากีฬายิมนาสติกในประเทศไทย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ สารจันทร์ (2546). แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬาซอฟท์บอล
ในการแข่งขันกีฬาซอฟท์บอลชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ประจำปี 2545.
ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- คุณัตว์ พิษพรชัยกุล. (2549). อิทธิพลของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อการเข้าร่วมกิจกรรม
กีฬาของนักกีฬาระดับอุดมศึกษา. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท. (วิทยาศาสตร์การออกกำลังกาย
และกีฬา). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- จำลอง ดิษยวณิช. (2545). ความเครียด ความวิตกกังวล และสุขภาพ. เชียงใหม่:
โครงการตำรา คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จิตรัตตา รัตนวิวัฒน์. (2550). แรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยปล้ำของนักกีฬามวยปล้ำ
ในประเทศไทย. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จินดา บุญช่วยเกื้อกุล (2541). การดูแลรักษาส่งเสริมสุขภาพ. สุขภาพเพื่อชีวิต. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จุฑาทิพย์ ชำนาญผล. (2549). ผลของเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานและตนเองที่มีผลต่อ
แรงจูงใจในการเล่นกีฬา. ปริญญาณิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์การกีฬา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชาญชัย โพธิ์คลัง (2532). หลักพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ในการฝึกกีฬา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ณกร มีคำ. (2549). แรงจูงใจในการเล่นกีฬาวัยน้ำของนักว่ายน้ำรุ่นไม่เกิน 16 ปี สังกัด
สโมสรในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2549. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เต็มศักดิ์ คทาวณิช. (2546). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.
- ถวิล เกื้อกุลวงศ์. (2528). การจูงใจเพื่อผลงาน. นครปฐม: ภาควิชาการบริหารการศึกษา
มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เทเวศร์ พิริยะพณท์. (2529). หลักการฝึกว่ายน้ำ. กรุงเทพฯ: สยามบรรณาการพิมพ์.
- ธเนศ สังข์คร. (2552). แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง
สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552.
ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ประวีณ สุทธิสง่า. (2553). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาสอฟท์บอลของนักกีฬารุ่น
อายุไม่เกิน 18 ปีในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประคอง กรรณสูตร. (2538). สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- ประพร วรรณบุษราคัม. (2551). ประวัติยิมนาสติก. สืบค้นเมื่อ 21 ตุลาคม 2553,
จาก <http://stu.chandra.ac.th/sport/history/gymnastics.html>.
- ประยุทธ์ แก้วสุข. (2548). แรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬาสก๊อตของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3
เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประเชิญ รอดบ้านเกาะ. (2543). แรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง.
ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประเวศ สันติภาษา. (2553). แรงจูงใจในการเลือกกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬาหญิงที่เข้าร่วมการ
แข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 พ.ศ. 2553. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- พนมไพร ไชยยังค์. (2542). เอกสารประกอบวิชาการสอนวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว.
สุพรรณบุรี: วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี.
- เพ็ญพรรณ มุลมมงคล. (2548). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักเรียนโรงเรียนกีฬา
ปีการศึกษา 2547. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- พีรลัทธ์ เกตุวัฒนา. (2549). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาแฮนด์บอลของนักกีฬาแฮนด์บอลใน
การแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 22. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภาคภูมิ รัตนโรจนกุล. (2537). ปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ในการเตรียมตัวเข้าแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พ.ศ. 2536.
ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-
วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภาณุพันธ์ คุ่มวงศ์ดี. (2546). แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักฟุตบอลรุ่นอายุไม่เกิน 12 ปี.
ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มุกดา ศรียงค์ : และคณะ. (2540). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ลักขณา สรวิวัฒน์. (2549). การคิด. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

- ศรัณย์ สุวรรณษา. (2552). แรงจูงใจในการเล่นนิมิตติกของนักกีฬาโยนิมิตติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37. ปรินญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมบัติ กาญจนกิจ: และสมหญิง จันทุไทย. (2542). จิตวิทยา แนวคิด ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรีย์ พันธุ์รักษ์. (2541). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาจักรยานเสือภูเขา. ปรินญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุชา จันทรเฒ. (2527). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2539). เอกสารประกอบคำสอนจิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2544). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สืบสาย บุญวีรบุตร. (2541). จิตวิทยาการกีฬา. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.
- (2546). จิตวิทยาการกีฬากับการเป็นโค้ช สารวิทยาศาสตร์การกีฬา ปีที่ 4, ฉบับที่ 44 (ธ.ค. 2546).
- Amorase, Tony & Horn. Thelma S. (1995). *A Season – Long Examination of Intrinsic Motivation In First Year College Athletes : Relationship with Coaching Behavior.* Journal of Sport and Exercise Psychology 1995 NASPSPA Abstracts. 17 : 20 ; Human Kinetics Publishers. Inc.
- Early Jeffrey Dean. (1987). "Interpersonal orientation Motivational Differences between Team and Individual Sport Participants," Dissertation Abstracts. MA: Stephen F. Austin State University.
- Frederick, Christina M. (1991). *An Invertigation of The Relationships Among Participation Motives Level of Physical Activity.* Dissertation Abstracts. Ph.D: The University of Rochester.
- Jennifer, Andress. (2005). *A Comparison of Intrintic Motivation Scores For Two Groups of Pre-Adolescent athletes.* Dissertation Abstracts. M.Sc.:Lakehead University.
- Karussanu, Maria; & Roberts, Glyn C. (1995). *Motivation in Physical Activity: The Role of Motivational Climate, Intrinsic Motivation, and Self – Efficacy.* Journal of Sport and Exercise Psychology. 1995 NASPSPA Abstract. 17:57; Human Kinetics Publishers, Inc.

- Mitchell, Stephen Andrew. (1992). *Perception of Learning Environment and Intrintic Motivation in Physical Education : Predictive Relationships with Achievement Goals and Perceived Ability (Motivation)*. Dissertation Abstracts. Ph.D. Syracuse University. P. 3842.
- Tjeerdsma. (1994). *An Exploration of the Causal Relationships Among Achievement Motivation variables in Physical Education*. Dissertation Abstract. 54(8): 108.
- Willis, Joe D and Others. (1982). *The Relationship Between Competitive Motives and Ratings Of Competitiveness*. ERIC 1982 ED217021.
- William McDougall. (1908). *Social psychology. An Introduction to Social Psychology*. London: Methuen & Co, pp. 1–2.

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง
พ.ศ. 2553

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด 3 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของสมาชิกศูนย์ฝึกกีฬาไทย-ญี่ปุ่นดินแดง พ.ศ. 2553

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่น ๆ ที่ทำให้เล่นกีฬายิมนาสติก

ข้อมูลจากแบบสอบถามนี้ ผู้วิจัยจะเก็บไว้เป็นความลับและจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม ขอความกรุณาจากผู้ตอบแบบสอบถามโปรดตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงให้มากที่สุด และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ผู้วิจัยใคร่ขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ☒ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความที่ท่านเห็นว่าตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

1. เพศ
 - 1.1 ☐ ชาย
 - 1.2 ☐ หญิง
2. ประสบการณ์ของท่านในขณะนี้
 - 2.1 ☐ ต่ำกว่า 5 ปี
 - 2.2 ☐ ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก

คำชี้แจง ขอให้ท่านโปรดอ่านข้อความข้างล่างนี้และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านเห็นว่าตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด โดยพิจารณาจากเหตุผลในการเล่นกีฬายิมนาสติก

แรงจูงใจที่ทำให้ท่านเล่นกีฬายิมนาสติก	ระดับของแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาทักษะกีฬายิมนาสติก					
2. ข้าพเจ้าต้องการมีกลุ่มเพื่อนในกีฬายิมนาสติก					
3. ข้าพเจ้าต้องการชัยชนะ					
4. ข้าพเจ้าต้องการใช้พลังงานในการเล่นกีฬายิมนาสติก					
5. ข้าพเจ้าชอบกีฬายิมนาสติกเพราะได้มีโอกาสท่องเที่ยว					
6. ข้าพเจ้าต้องการมีรูปร่างสวยงาม					
7. ข้าพเจ้าชอบความตื่นเต้น					
8. ข้าพเจ้าชอบการที่ได้ช่วยเหลือเพื่อนให้ทำท่าที่ยากขึ้น					
9. ครอบครัวต้องการให้เล่นยิมนาสติก					
10. ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ					
11. ข้าพเจ้าชอบที่จะได้พบเพื่อนใหม่ ๆ					
12. ข้าพเจ้ารู้สึกดีที่ได้เล่นยิมนาสติก					
13. ข้าพเจ้าต้องการลดความตึงเครียด					
14. ข้าพเจ้าอยากได้รางวัล					
15. ข้าพเจ้าอยากออกกำลังกาย					
16. ข้าพเจ้าคิดว่าตัวเองมีความสามารถ					
17. ข้าพเจ้าชอบการแสดงออก					
18. ข้าพเจ้าชอบความมีน้ำใจของทีม					
19. ข้าพเจ้าชอบที่ได้ออกนอกบ้าน					
20. ข้าพเจ้าชอบการแข่งขัน					
21. ข้าพเจ้าชอบที่ได้รู้สึกว่า ข้าพเจ้าเป็นคนสำคัญ					
22. ข้าพเจ้าอยากเป็นส่วนหนึ่งของทีม					
23. ข้าพเจ้าต้องการก้าวไปสู่ระดับที่สูงขึ้น					
24. ข้าพเจ้าต้องการมีสมรรถภาพทางกายที่ดี					

25. ข้าพเจ้าต้องการเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป					
26. ข้าพเจ้าชอบความท้าทาย					
27. ข้าพเจ้าชอบผู้ฝึกสอนยิมนาสติก					
28. ข้าพเจ้าต้องการความมีชื่อเสียง					
29. ข้าพเจ้าชอบความสนุกในการเล่นยิมนาสติก					
30. ข้าพเจ้าชอบทักษะที่ทำให้ท้าทายในการเล่นอุปกรณ์ยิมนาสติก					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่น ๆ ที่ทำให้เล่นกีฬายิมนาสติก

คำชี้แจง ขอให้ท่านแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจด้านอื่น ๆ ที่ทำให้ท่านเล่นกีฬายิมนาสติก

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข
การแปลความหมายของแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬาอีสปอร์ต

การแปลความหมายของแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก

แบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก ประกอบด้วย คำถามทั้งหมด 30 ข้อ เป็นคำตอบของแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก คำตอบของแบบสอบถามมีให้เลือก 1,2,3,4 และ 5 โดยแต่ละคำถามจะแยกออกดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) มีทั้งหมด 15 ข้อ และมีรายละเอียดแยกออกดังนี้

แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ข้อที่ 1, 3, 4, 6, 7, 10, 12, 13, 15, 16, 17, 21, 24, 26 และ 29

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) มีทั้งหมด 15 ข้อ และมีรายละเอียดแยกออกดังนี้

แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) ข้อที่ 2, 5, 8, 9, 11, 14, 18, 19, 20, 22, 23, 25, 27, 28 และ 30

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์

อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์

อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ธิติพงษ์ สุขดี

อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ฉัตรประจักษ์ เมฆอาภา

ผู้ช่วยหัวหน้าศูนย์ฝึกกีฬาเยาวชนกรุงเทพมหานคร

อาจารย์วนิชา ศรีตะปัญญะ

ครู ค.ศ.1 ประจำโรงเรียนกีฬาจังหวัดชลบุรี

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-ชื่อสกุล	นายณัฐวุฒิ ทวีพันธ์
วันเดือนปีเกิด	12 เมษายน 2527
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	7/300 ถนนลาดปลาเค้า 42 แขวงจรเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพฯ 10230
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2539	ประถมศึกษา จากโรงเรียนเมืองร้อยเอ็ด
พ.ศ. 2542	มัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนกีฬาจังหวัดศรีสะเกษ
พ.ศ. 2545	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนหอพระเชียงใหม่
พ.ศ. 2547	ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา วิชาโทสุขศึกษา (ปก.ศ.สูง) จากวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม
พ.ศ. 2550	ปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต (พลศึกษา) จากสถาบันการพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม
พ.ศ. 2554	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ